

FRAM KAMERATER

okt. -84

Simplicissimus 1917

APROPÓS STATSBUÐSJETTET :

LANDSFADERENS BEKYMRINGER

- Lloyd George, situasjonen er meget kritisk. Har De nok kom i reserve til min whisky?

INNHOLD:

leder:budsjettkampen og vårt forhold til sosial-	
demokratiet	s 3
BUDSJETT	
budsjettaksjonene	s 4
oppsummering av motene med avdelingene	s 6
STORTINGSVALG	
stortingsvalgkampen 1985 er i gang	s 7
PÅMINNELSER	
husk	s 8
aktuelt nå	s 9
varsko her	s 10
ARBEIDSLØSHETSSPØRSMÅL	
arbeidsløshet	s 12
sysselsettingstiltak	s 24
BERETNINGSDISKUSJON	
lederproblemer	s 26
SOSIALISMEDISKUSJONEN	
staten som redskap for arbeiderklassen	s 30

FRISTER FOR FK:

26. okt.

1. des.

ALLE INNLEGG TIL FK LEVERES FERDIG MASKINSKREVET TIL
OKTOBER BOKHANDEL INNEN FRISTEN - OG FRISTEN GJELDER FOR
ALLE !

HUSK: NYTT FARGEKJØLEBAND

MARG PÅ 3 CM I VENSTRE SIDE

PLASS TIL REDAKSJONENS OVERSKRIFTER OG SIDETALL

HUSK STOFF TIL AKTUELT NÅ-SIDEN(E)

Forsida er hentet fra Kjell Hjerns bok Blix. Fåes kjøpt
på Oktober Bokhandel.

Red. gjør oppmerksom på at det finnes annen litteratur
enn Blix på Oktober, sjøl om vi reklamerer mye for den
på forsidene her.

leder. budsjettkampen og vårt forhold til sosialdemokratiet

OS har i retning ved lagge fått oppløstning om vedtaket om å prioritere det interne over det interne med hovedvekt på budsjettkampen. Lederne ønsker en samlet ekstern oppgave som kunne få oss ut "på banen". Samtidig viser rapportene at det hersker hektisitet i forhold til forvengte resultater og svingen om måle for høsten.

Det er tre syn som går igjen:

1) "Det viktigste nå er å markere et revolusjonært alternativ. Markering av partiet og spredning av propaganda er viktigere enn å utløse budsjettkamper."

2) "Det viktigste nå er å bidra til å utløse massekamper rundt budsjettene. Mulighetene er store, det kan bli en "het" anstøt"

3) "For å markere partiet er vi avhengig av en bevegelse, en front og markere den i forhold til. Vi må derfor aktivt bidra til å utløse kamper for å kunne markere partiet og spre vår politikk" Denne uenigheten om måle må ikke hindre oss i å gjøre kamper rundt budsjettene til en eksternt hovedoppgave for partiet. Samtidig må vi føre en politisk linjekamp om hva vi egentlig ønsker å oppnå og hvordan vi best kan gjøre det.

Et sentralt spørsmål i denne sammenhengen er vårt forhold til sosialdemokratiet. Gjennom bl.a. "Ja til arbeid" samarbeider vi med enkelte DNA'ere og SV'ere. Disse venstresosialdemokratene er vi for første gang på lenge i front med (bortsett fra i fagforeningene). Dette er en ny og på mange måter en svært gunstig taktisk situasjon for oss. Vår linje er både enhet og kamp. I enhet med sosialdemokrater blir spørsmålet om vår strategiske kritikk av de borgerlige arbeiderpartiene et viktig. Dette skaper sjølsagt taktiske og politiske problemer og er ingen enkel oppgave, men tar vi enkelt på den vil mye av vårt politiske massearbeid snarere kunne styrke enn svekke sosialdemokratenes innflytelse i arbeiderklassen. Ved konkret å påvise at sosialdemokratiet er borgerskapets redskap i arbeiderklasser, kan vi ha håp om å løsrive et stort klassen fra sosialdem. gruppe.

Når Odd Olsen på punkt demonstrasjonen til "Ja til arbeid" uhøflig reklamerer for en "arbeider" regjering ved neste valg, må ikke vi nøye oss med å kritisere han for å bryte frontens grunnlag, vi må gå et skritt videre og vise at ei DNA regjering fortsatt er borgerskapet ved makta.

Budsjettaksjonene

BUDSJETTET.

De siste lekkasjene på statsbudsjettet er tredobling av midlene til aksjon venteliste og 1000 nye sykehjemsplasser neste år.

Den riktige holdninga til dette, er sjølsagt at positive lekkasjer er bra, vi må ikke som DNA bli sure fordi det ikke blir jævlig. Vi må ta politikerne på ordet, de er på gl. og vi må presse dem enda mye lengre. For situasjonen ER virkelig ille, med "ingen nedskjæringer" fortsetter det å være like ille.

Så vil det nok vise seg at virkelighetens penger er litt mindre enn de på TV. Det skal nemlig store summer til. På fylkesbudsjettet skal det spares 28 millioner for å få til 1 % reell vekst. Skal idéene om flere sykehjemsplasser og mindre kør gjennomføres, trengs det 50-60 millioner mer.

I kommunen trengs det 112 millioner for å få budsjettbalanse i følge Sager. Overfører vi dette på landsbasis, er det snakk om svære belsp. Ingen ting tyder på bedring i kommuneøkonomien.

Taktikken er ellers annerledes enn ifjor. Ifjor gikk administrasjonen inn for å følge bildelte rammer, i år går RIT 7 millioner utover rammene og Hallsetheimen 4 millioner over. Det betyr at folk roer seg litt ned og tror det ikke blir så verst. Dersom det likevel kommer nye nedskjæringer, så blir det vel desto mer reaksjon.

PLANER.

Samorg arrangerer boligpolitisk møte 9.10 og aksjonsdag med stands og lepesedler 11.10. Da blir det morgenmøte for bygningsarbeiderne, dvs. politisk streik. Parolene er brukkbare, men vi vet ikke hvor mye valgkamp som blir flettet inn.

På sitt representantskapsmøte 25.9 avviste Samorg alle forslag om konkrete aksjoner. Forslag om politisk streik med demonstrasjonstog 30.10 ble nedstemt med 44 mot 30

stemmer. Deretter stemte de NED alle forslag til konkrete krav til statsbudsjettet:

- sletting av all kommunal og fylkeskommunal gjeld
- husbankrenta ned til 8 %, 40 års avdragstid
- samme støttevilkår til verkstedindustrien som ~~gjennomsnittet~~ gjennomsnittet for OECD-landa
- bygging av Nord-Norge-jernbanen
- Minstebeløp i ledighetstrygda på 3 ganger grunnbeløpet i folkepensjonen
- Ingen tidsbegrensning for utbetaling av dagpenger
- Ingen økning av barnetallet pr. avdeling i barnehagene
- Nei til kapitalflukt, bruk oljepengene i Norge

Så stemte Samorg-flertallet gjennom at det viktigste var å få ei regjering utgått av arbeiderbevegelsen. Nå skal de i kontakt med LO vurdere aksjoner - TIL VALGKAMP.

NOSO ved sosialkontoret har derimot gjennom sin aksjonskomité innkalt til et initiativmøte til statsbusjettaksjon mandag 8.10 i Bakke Bydelshus kl.20.00. Her bør alle sørge for at deres sektor er representert.

Helseaksjonen fra ifjor har hatt møte og valgt å avvente innstillinga fra finansrådmannen 15.10 til helse- og sosialutvalget som har innstillingsmøte 22.10. Folk herifra deltar på NOSO's initiativ.

Dette er i korte trekk situasjonen pr. 30.9. Lytt på radio RV hver lørdag ca. kl.15.00 ("Budsjettnytt") for løpende informasjon.

NB !!! Aller siste: Det bygger opp til en stor demonstrasjon torsdag 25.10 kl.16.30 - 18.00 i forbindelse med bystyremøtet om nedskjæringene på årets kommunebudsjett. Dette blir en stor prøve på vår evne til å mobilisere massene på gata !

Kamerater i budsjettkomiteen.

Oppsummering av møtene med avdelingene

8% av avdelingene var skeptiske eller imot DS-vedtaket. Begrunnelse: Dette representerte enda et nytt linjeskifte i rekka, og attpåtil dårlig begrunna. Dessuten i vegen for avdelingas egne planer.

92 % av avdelingene var positive til vedtaket, eller nøkternt avventende. Flere, spesielt innafor helse, manet til forsiktighet mht. hva som er mulig å oppnå av konkrete aksjoner og resultater.

Den viktigste motsigelsen står etter min oppfatning omtrent sånn: Er det idet hele tatt grunnlag for å mobilisere massene til store aksjoner mot budsjettene denne høsten? Dersom vi ikke oppnår enhet på dette spørsmålet, blir det også vanskelig å forestille seg at partiet kan spille noen fortroppsrolle i budsjett-kampen.

Riktigheten av den ene eller andre linje i dette spørsmålet kan bare avgjøres gjennom undersøkelser etter metoden "fra massene, til massene": Ta massenes idéer og konsepter dem, gå deretter ut til massene og propager og forklar disse idéene inntil massene griper dem som sine egne, holder fast ved dem og omsetter dem i handling og prøver riktigheten av dem gjennom slik handling. (Mac i utvalg, s.212)

Det er min hypotese at massene står klar til å følge vår oppfordring til å slåss mot omfordelingspolitikken til den imperialistiske staten. Forbannelsen finnes latent under den tilsynelatende ^{vollige} overflata, men mange føler apati fordi ingen går i spissen og organiserer aksjoner.

Dessuten finnes det en utbredt "bransje-sjåvinisme", som bare oppfatter sin egen sektor som viktig. Vi har en sær egen oppgave i å propagerere enhet mellom bransjene og de forskjellige sektorene i budsjettkampen.

Altså: kast dere uti det, studer budsjettangrepene, gjør undersøkelser blant massene på deres område, propagerer enhet mellom sektorene og mobiliser til kamp!

Kamerat i budsjettkomiteen.

stortingsvalgkampen 1985 er i gang

RVs fylkeskonferanse er flyttet fra 27.oktober til 3.november. Altså, lordag 3.november må dere allerede nå merke av i kalenderen. De starter stortingsvalgkampen. Fra kl.10.00 til kl.17.00(ca.)må dere rydde alt annet av veien og møte opp.Sted for konferansen blir offentliggjort bl.a.i Kt (så følg med).

Foreløpig dagsorden:

- 1.Den politiske og taktiske situasjonen i årets valgkamp.
Innledning ved leder i RV, Jahn Arne Olsen
- 2.Budsjettene 1985 for Tr.heim kommune og Sør-Trøndelag fylke.
Innledning ved Kari Hansen eller Mads Løkeland.
- 3.Diskusjon på de to første punktene.
- 4.Nominasjoner
Her skal de første plassene på lista bestemmes.

Gjennomgangsmelodien i neste års valgkamp vil sikkert dreie seg om hvilken regjering vi skal ha i 1985.

Hva skal RV svare på det?

Spørsmål som folk vil stille oss:Er det ikke bortkastet å stemme RV når mandatsjansen er så liten?

Hva svarer vi til det?

Hvem skal vi rette hovedskytset mot i valgkampen?

Hvilke viktigste saker skal RV kjøre på?

Dette, og mere til kommer Jahn Arne Olsen til å komme inn på i innledning og dette skal vi diskutere.

Samtidig har dere nå en ypperlig anledning til å bli kjent med RVs leder og ikke minst,gi RVs leder en stemningsrapport fra er av de 6 fylkene som er høyest prioritert i valgkampen.

Er det noen som vil gå glipp av dette?

Dessuten vil konferansen gi dere mye konkret kunnskap om neste års budsjetter.Og hvem trenger ikke det?

Til sist:Konferansen er siste mulighet til å ha noen innflytelse på hvem som skal stå på de øverste plassene på stortingsvalgalista.

Kort sagt, alle argumenter taler for at DU avsetter denne dagen til valgkamp.

Sørg for at RV konferansen blir tatt opp som sak på avdelingemøte og at så mange som mulig fra avdelinga møter opp og på den måten bidrar til at konferansen blir en vellykket start på valgkampen.

VEL MØTT VEL MØTT VEL MØTT

Solveig, valgkampanevær

husk:

- * 25. OKT. (TORSDAG) KL 16.30 - 18.00 DEMONSTRASJON MOT ÅRETS BUDSJETTETTSKJÆRINGER
- * 3. NOV. (LØRDAG) KL 10.00 - 17.00 RV'S FYLKESKONFERANSE

aktuelt nå:

Partilaget og TV-gruppa på Møllenberg/Bakklandet vil i tida framover nå begynne å arrangere mindre åpne møter i Hydelstaket på Bakklandet. Vi kommer opp til å ta opp forskjellige emner, og vil legge det opp slik at vi får tak i en innleder, og så kjører vi med muligheter til diskusjon, spørsmål osv. til innlederen

Vi jobber for tiden med to møter som skal avholdes i høst, muligens vil det bli flere dersom vi finner interresante emner.

31. OKTOBER KL 20.00:

PAL STEIGAN KOMMER FOR Å SNAKKE OM AKP'S OPPFATNING OM

ALTERNATIV FRAMTID. Dette er et foredrag han har kjørt flere steder, spesielt for ungdom, men det er i høyeste grad aktuelt også for oss 'gamlingen'. Steigan tar opp hvilke muligheter som den nye teknologien byr oss og hvilken framtid vi kan få, dersom vi klarer å kvitte oss med kapitalismen og imperialismen.

14. NOVEMBER KL 20.00:

KINA-MØTE. EN INNLEDER SOM TAR OPP UTVIKLINGA OG DEN NYE ØKONOMISKE POLITIKKEN.

Opprinnelig hadde vi tenkt å få Kari H. til å innlede, men hun får neppe tid nåt opp i alt kjøret med budsjett osv. Meningen er å få en situasjonsrapport, og få vite mer om den nye økonomiske politikken, og få en diskusjon etterpå.

Vi avholder disse møtene først og fremst for Møllenberg/Bakklandsfolket, men andre er også sjølsagt hjertelig velkommen til å møte opp og delta og lære. Vårt håp er at slike møter, lagt opp uten store ambisjoner, men i litt 'intime' former, kan stimulere den politiske interessen og skape et breiere politisk miljø vi kan jobbe videre i. Har du venner som er interressert i å lære mer, både om vår politikk og delta i viktig politisk diskusjon, kan du ta dem med på disse møtene! Vi kommer til å ta ca 10 kroner i inngangspenger, og selge kaffe.

VELKOMMEN. TA MED DEG VENNER OG FOLK FRA SIRKLER MM.

PARTILAGET PÅ MØLLENBERG/BAKKLANDET.

Varsko her!

MANNLIGE KAMERATER: IKKE OVERVURDER DERE!

KVINNELIGE KAMERATER: IKKE UNDERVURDER DERE!

Distriktsstyret (DS) har gjennomgått rapportene fra laga hvor det redegjøres for delegatvalget til Distriktskonferansen (DK) i forbindelse med Landsmøtet (LM).

15% av de valgte delegatene er kvinner - 85% er menn.

DK vil med andre ord måtte bære preg av en mannsdominert forsamling til de grader i ei tid hvor partiledelsen har lagt stor vekt på den politiske viktigheten av kvinnes reelle innflytelse i partiet hvor viktige kvinnekraav er reist og må kjempes for.

Sentralkomiteen (SK) og vårt DS har vedtatt at 50% kvinner skal utgjøre disse organas medlemmer ved kommende valg. Delegatvalget til DK tyder på at laga egentlig mener kvinner egner seg dårligere til å ivareta partiets interesser enn menn. Det er fristende å si ganske mye om forholda mann/kvinne i partiet i denne situasjonen, trekke fram en rekke omstendigheter som gjør det mulig å sitte med denne rapporten framfor seg. Jeg lar være å gjøre det for å unngå at søkelyset rettes mot saker som rettferdiggjør fordelinga 15% - 85%. For den kan ikke forsvares.

1. Jeg vil kritisere laga sterkt for i hovedsak^{å ha} valgt menn som delegater til DK. Kvinnene vil stille som en liten minoritet på selve konferansen og utgjøre en like liten valgbar gruppe som delegater til selve LM - et LM som med stor sikkerhet vil dreie seg om en rekke saker hvor kvinnene er mye mer framskredne enn menn.

La oss håpe at vi i akkurat denne situasjonen er svært tilbake-liggende i forhold til andre distrikt - er kvinnerepresentasjonen like elendig til DK-ene i mange distrikt, kan enhver tenke igjennom hvor svekka LM måtte bli.

2. Det er kun unntaksvise lag uten kvinner - den faktoren har ingen betydning for det tallmaterialet vi nå sitter med.

*Hva var hovedgrunnen for lagas valg av DK-delegatene?

*Hvorfor favoriserte dere menn?

*Hvilken rolle spilte dere mannfolk?

*Hvilken rolle spilte dere kvinnfolk?

Valga kan ikke betraktes som annet enn kvinnediskriminerende.

3. Kvinnene i laga må i denne kvinnefavoriserende epoken partiet nå er inne i ta et spesielt ansvar for egen underrepresentasjon til DK.

Kvinner har i mange år kjempa for likestilling og mot praksisen med undertrykkelse/forbigåelse vis a vis menn i partiet.

Hva har dere gjort for å gjøre dere gjeldende på DK og følgelig på LM?

Menn kan ikke være ledende i kampen for våre interesser i partiet og for utviklinga av partiets kvinnepolitikk - i praksis er nå mennene overlatt ansvaret for disse sakene i lagas favorisering [▼]mannlige delegater til DK.

KONKLUSJON:

Laga skal velge delegater til distriktsårsmøtet i løpet av høsten. La det ikke bli ei sovepute i delegatvalget da at DS har vedtatt ei målsetting at 50% av de kommende DS-medlemmene blir kvinner. Siden årsmøtet er distriktets høyeste organ, er det delegatene fra laga som vil pålegge det nye DS særegne oppgaver for vårt distrikt, noe som vil være bindende for det nye DS.

Derfor er delegatvalget viktig både for avgjørelsen av oppgavene vi forplikter det nye DS til og for valg av de kamerater som skal ta ivare lokale og sentrale oppgaver samt lede distriktet fram til neste distriktsårsmøte.

Det er fullstendig uakseptabelt om delegatfordelinga til kommende distriktsårsmøte ikke forbedres drastisk i forhold til det rapportene angående DK nå har lagt for dagen. Følgelig må laga legge opp til grundige diskusjoner når valg av delegater til dette årsmøtet skal avgjøres og se valga i lys av den skremmende 15%-en og ikke basere seg på at andre lag fikser ei bedre fordeling.

Det politiske nivået blant kvinnekaderen står i et greit misforhold til det antallet kvinner som er valgt som DK-delegater.

Alle laga tar nå ansvar for at distriktsårsmøtet får en kvinne-representasjon vi kan være bekjent av.

Birgitte

arbeidsløshet

- Jeg har jobba på TMV heile mitt voksne liv. Der har jeg opplevd ytterpunktene i 70-åras konjunkturer. I 1975 sto representanter for rederene i kø, foran direktørkontoret og ville ha bygd båter på dagen. Rederene tenkte omtrent sånn: Nå er det om å gjøre å ha så stor tonnasje som mulig for å ta markede fra dem andre. Båter ble bygd for opplag. Det var bedre å ha båter liggende i opplag for å kunne sette inn i fart hvis situasjonen gav muligheter for det, enn ikke å ha noen.

Resultatet var at vi jobba på spreng, overtid, skiftarbeid, leidarbeidere. Alle som ville fikk jobb. Ei historie går ut på at en person som tilfeldig gikk forbi TmV engang i 1975, ble stoppa av portvakta og tilbudt jobb. Nå er også portvakta oppsagt!

Hvorfor blir det arbeidsløshet?

Ennå et eksempel fra TmV. Direktør Frey Larsen laga en økonomisk oversikt over utviklinga på TmV i perioden 1971 - 1977. I den perioden økte kjøpekrafta til en TmV-arbeider en del. (Hvor mye har jeg ikke tall over her.) Men på tross av det gikk TmV -arbeidernes lønnsandel av den produserte verdien ned. I 1977 utgjorde den 62% (tallet kommer fram ved at de tar totalomsetninga minus materialer og andre faste kostnader pluss kapitalslitt, og regner lønnsutbetaling inkl. personlig skatt og sosialt kostnader i forhold til det som blir igjen) I 1977 utgjorde lønnsandelen 53%, en reduksjon på 14,6%. Og det på tross av arbeidstidsforøgelsen i 1976!

I samme perioden økte andelen av kapitalinnsats i sin helhet på råmaterialer, maskiner, verktoy. Talla har jeg ikke foran meg her, men på tross av at kapitalistens merverdiandel i forhold til lønna økte så minska merverdien i forhold til den totale kapitalinvesteringa (for å bruke deres terminologi).

Generelt ble det i denne perioden en ekspløsjonsarta utvikling av teknologi innen skipsbygging og bore-rigga. (Bl.a. Datastyrt skjæremaskiner, raskere sveiseteknikker, avanserte dreie- og frede-maskiner). Denne nye teknologien var kostbar. For å konkurrere måtte alle investere i denne teknologi.

Neen hadde tilgang på nok kapital og investerte, de andre var tvunget til å følge opp, men arbeiderans merinnsats og statens og bankenes beinharde betingelser til lønnsomhet, skapte ikke nok eller gav ikke muligheter til kapital for investeringer. Marx sier: " Når det skal færre arbeidere til for å framstille det samme kvantum produkter p.g.a. mer og mer framskredene produksjonsmåter, vokser antall arbeidere hurtigere enn den voksende kapital - og det dannes en industriell reservearme..." I tillegg ble 1982 utpekt som produktivitetens år. I Akergruppen kom den s.k. "1de -82". Kvalitetssirkler ble tatt i bruk noen steder, i staten var det også en prod. kampanje. Og det trur jeg er ganske interessant. Fordi det bare måtte komme som et resultat av at det var for lite kapital å investere i ny teknologi, eller at det ikke fantes teknologi avansert nok til å kunne redusere lønnsandelen nok (variabel kapital), med det mener jeg mindre lønnsutgifter gjennom økt tempo og eller rasjonaliseringer) for derved å få ned prisene uten å måtte redusere profitttrata som allerede var på veg ned. (Profitttrata regnes ut fra forholdet mellom merverdien(m) og fast kapital(k) +lønn(v)).

Jeg må for å understreke at denne tilstanden i kapitalismen ikke bare fører til arbeidsløshet, men også økt utbytting av de som får beholde arbeide, komme med et ytterligere eks. fra TmV.

Bedriftsledelsa på TmV laga et notat om økt produktivitet. Der pekte de på en rekke faktorer under betegnelsen kostnader. Når det var gjort, stilte de følgende spørsmål: "Hva kan vi gjøre noe med"? De kunne ikke gjøre noe med prisen på stålet, heller ikke verktøyet. Ingenting kunne de gjøre med rentenivået på lån og nedbetalingsfristene på lån. Og da sto det igjen noen få ting: Arbeidsproduktiviteten, lønna, fraværet osv. Notatet var bygd på et produktivitetsprogram fra MVL, og hadde bl.a. kommet fram til at produktiviteten hadde gått ned med 30% fra 78 - 80. Forklaringene på dette fantes også i notatet. Ei vurdering av de 4 viktigste produktivitetsfaktorene viste at:

Energiens produktivitet	hadde forverra seg med	30%
Kapitalens produktivitet	" " " " "	45%
Organisasjonens	" " " " "	20%

Mens "arbeidskraftas produktivitet hadde forbedra seg med 30% Men i og med at disse faktorene hadde forskjellig verdi i forhold til hverandre var konklusjonen at totalproduktiviteten hadde forverra seg med 30%.

Or da stillte de spørsmålet: hva kan vi gjøre noe med? Ingen ting med de produktivitetsfaktorene som virkelig dro ned gjennomsnittet, men bare noe med de faktorene som lå best an: Arbeidskrafta. Mere kjær, dårligere arbeidsforhold.

Så for å utvide marx definisjon litt, så vokser ikke bare antall arbeidere (og dermed reservearmeen hurtigere enn den voksende kapital, men også utbyttinga av de som får beholde jobben!

Or i dette ligger det politiske grunnlaget for enheten mellom de uten arbeid og de med arbeid. De står klassemessig i samme forhold til borgerskapet. Også arbeidsledig ungdom fra småborgerskapet som ikke får jobb og faktisk også en del "bort-rasjonaliserte" småborgere blir en del av arbeiderklassen, objektivt sett.

Taktisk er ikke dette nødvendigvis noen fordel for arbeiderklassens slagkraft og styrke, men kanskje tvert i mot fordi det oppløser klassen politisk og organisatorisk.

For så lenge det er kapitalisme så er en arbeider og en kapitalist innbyrdes avhengig av hverandre. Og det avhengighetsforholdet er sterkere en hver enkelts arbeiders forhold til hverandre!

Or i det spørsmålet trur jeg det er bare AKP som parti og alle de tusener av kampvillige arbeidere og andre i fellekap som kan forandres på. Ikke noen andre. I allefall ikke de andre såkalte arbeider- og sosialistiske parti. For som Engels sier i artikkelen om Boligsørsmålet: Det er den borgerlige sosialismens vesen å ville opprettholde grunnlaget for alle onder i samfunnet, og samtidig avskaffe disse onder".

Arbeidskrafta er en vare som andre varer, den selges så og si over disk, men i krisetider mer og mer "under disken".

I oppgangstider, når det er formlite av varen, er prisen høy. I nedgangstider' og for mye av den, er prisen lav.

Syndikalistene i Trondheim hadde sin måte å løse motsigelsa mellom arbeiderne, som oppsto i krisetider ~~px~~ med følgende oppskrift (Fra 1911): De som hadde lengst annsinitet på en bedrift som skulle innkrenke, måtte gå først. For da oppbeva den den individuelle verdien på arbeidskrafta og fikk kamp. Og det var jo lurt det, men jeg trur oppfordringa ikke ble noe annet enn skrift i sand. Til det var motsigelsene for skarp.

LITT OM IDEOLOGI.

Førbevegelsen blei først og frøst bygd opp for å drive forsvarskamp mot overgrep fra bedriftseieren, politi og streikebrytere. Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs parthistorie (www.akp.no) 2020

De bygde opp streikekasser og hjelpekasser for å hjelpe nødlidende arbeidskamerater. (Syndikalistene skjelte fagbevegelsen ut for at de i det hele tatt bygde hjelpekasser, fordi det gav illusjoner bl. folk om at kapitalismen var "spiselig".) Det fantes knapt nok kommunale og statlige sosiale sikkerhetsnett som i dag. Det var stort sett prestefruer og borgerkjerringer som samla inn penger blandt de velstående for å hjelpe stakk- arane.

Denne forsvarskampen var enkel i oppgangstider når det var for lite arbeidskraft og kapitalistene bydde over hverandre for å skaffe nødvendig arbeidskraft. De gav også under press fordeler for å beholde de arbeiderne de hadde.

I krisetider blei dette snudd på hodet. Arbeiderne sto i kø for å få arbeid. Og bydde seg fram for lav pris. Kapitalistene kunne ta vekk opparbeidede rettigheter uten at arbeiderne protesterte. Det var nok av folk som ville ha jobben. De var redd for å streike. Arbeidsledige streikebrytere som hadde fått penger fra prestefruene kunne ta jobben fra dem. Det er skrevet lite historisk materiale om motsigelsen mellom de med og uten arbeid. Men motsigelsen ligger klart i dagen, det er et valg mellom brød eller solidaritet.

Hvordan hindre at denne motsigelsen slår ut i full blomst? Hvordan hindre at de uten arbeid blir brukt demagogisk for å ødelegge klassesolidariteten? Hvordan hindre at de med arbeid skal få skylda for at det blir arbeidsløshet ved å presse dem til å gå ned i lønn, lengre arbeidsdag og dårligere levekår? Denne politiske og ideologiske propagandaen er på offensiven. Vi får en daglig dose gjennom TV, radio & aviser. Jeg har vanskelig for å avsløre nyanseforskjellene i argumentasjonen til f.eks. Carl I Hagen og Gro Harlem Brundtland. Regla er sånn som vi alle kjenner dem: "Ned med kostnadene for å styrke konkurranseevnen, for derved å øke sysselsettinga".

Nå har jeg prøvd på min vanlige usystematiske måte å avsløre denne løgna. Alt for få er opptatt av det! Det er uhyggelig vanskelig. Men for å prøve her å gi nå:

"Ned med kostnadene" Når de snakker om det, snakker de om lønna. Men lønna er jo bare en del av utgiftene (for å si det sånn) i en verdiskapningsprosess. For TmVs vedkommende dreide det seg om halvparten (etter deres egne tall ~~XXXXXX~~ ~~XXXX~~ Det helt korrekte ligger kanskje på en 20 - 30%)

Større og større del av den andre "halvparten" var rentekostnader skatt og bidrag til Akeryrupper, og oppsvulming av lønn og rikdom til den ikke-produktive delen av de ansatte.

Så hvis det gikk an å være en slags borgerlig marxist og skulle gi gode råd til kapitalisten så ville jeg si: Det måtte jo være bedre å få ned disse kostnadene for å få en fornøyd arbeider klasse med stadig bedre og bedre levekår. Det ville jo gjøre dem til skikkelig produktive folk som virkelig gav stor inntjeningssevne. Men marxister kan aldri gi gode råd til kapitalistene fordi det er anarkiet som råer i produksjonen. Bankene står på sitt, staten på sitt, underleverandørene på sitt og det er mangel på kvalifiserte uproduktive ledere og teknisk personale og dermed prisen høy. Så rådene måne kunne aldri fungere.

"-for å styrke konkurranseevnen". Alle de landene Norge konkurrerer med sier å gjør det samme. Palme i Sverige, Willick i Norge, Mittera?? i Frankriket, Tacher i England.

De konkurrerer på det samme markede. Et land kan styrke seg på bekostning av et annet et lite øyeblikk for så å bli feid av banen. Dessuten ville jeg tru at f.eks. kapitalisten som eier Nidar helst skulle ønske at arbeidsfolket i Trondheim, unntatt de som står på hennes lønningliste, kunne tjene mye penger så han kunne selge mest mulig snavvl. Også dette gjelder internasjonalt. Jeg er sikker på At Volvokonserne i Sverige gjerne kunne tenke seg (og dermed også Palme) at norske arbeidere (unntatt de på Kongsberg Våpenfabrikk som lager støtfangere på Volvo) hadde hatt mere i lønn så flere kunne kjøpt Volvo i stedet for Japanske biler. Så anarkiet er ikke bare et nasjonalt fenomen, men også internasjonalt.

"...for derved å styrke konkurranseevnen."

Denne konkurransen (evnen) kanalisere alle kapital og investeringer i den delen av industrien som gir størst markedsandeler utenlansk. Og det betyr at industrien som produserer for det innenlandske markede, som sysselsetter 70% av alle sysselsatte, blir fratatt mulighetene til kapitaltilgang og ikke klarer å konkurrere med billige importerte varer som andre lands regjeringer har klart å presse ned prisen på.

Det finnes ingen patentløsninger innenfor ramma av kapitalisme n. Det går bare en veg: Ødelegging av produksjonsmidler, nød og krig. Krise/krig og/eller revolusjon.

PARTIETS STRATEGI OG BEREDSKAPS- ARBEIDETS Plass

Blant sakene som førte til de kollektive utmeldingene fra partiet nettopp, var uenigheter knytta til ulikt syn på partiets strategi sentrale. De kom klarest til uttrykk i diskusjoner på beredskapsarbeidets plass i partiet. Vi gjengir her noen innlegg som stiller de to hovedsyna opp i mot hverandre. Først en innledning som ble holdt på formannskonferanser i Oslo, hvor det legges fram standpunkter om innrettinga av partiarbeidet som var i motstrid til tidligere DS-vedtak. Denne innledninga var i hovedsak en kopi av en innledning som tidligere var holdt i et underdistrikt i Oslo. Forfatteren av denne kom seinere ut med en sjølkritikk på punkter i innledninga si. Denne sjølkritikken er også tatt inn her.

Til slutt er det tatt inn del-er av en innledning fra DS-formannen i Oslo, som imøtegår det synet på partiets strategi som den første innledninga streker opp.

Denne diskusjonen griper også inn i prinsipp-programdiskusjonen, knytta til kap. 3 og Militærprogrammet. Begge de to hoved-artiklene nevnt ovenfor kommenterer /bruker deler av Militærprogrammet. Det er også kommet inn et par TF-innlegg som tar opp disse spørsmåla knytta til program- og beretningsdiskusjonen. Disse er tatt med i dette nummeret, sammen med en kommentar fra partiledelsen.

Red.

Om beredskapsarbeidets plass i partiet

Denne innledninga skal reise diskusjonen om prioriteringa av beredskapsarbeidet i og for partiet.

Hvis vi tar for oss gjeldende programmer finner vi de nødvendige analyser oppsummert, de analysene av samfunnet

— nasjonalt og internasjonalt — som må være grunnlaget for taktikken vår i denne gitte situasjonen.

Militærprogrammet s. 12: «AKP(ml) har på bakgrunn av situasjonen i verden i slutten av 70-åra slått fast at vi lever i ei førkrigstid. Vi har slått fast at faren for en ny verdenskrig øker for hver dag som går. Vi har riktig påvist at den skjerpfa faren for krig er et resultat av rivaliseringa mellom de imperialistiske supermaktene Sovjet og USA. Vi har påvist at den oppstigende sovjetiske sosialimperialismen gjennom ekspansjonisme, krigs- og aggresjonspolitikk tvinger fram kravet om en nyoppdeling av verden.

Verdensutviklinga i 80-åra har bestyrka dette synet — krigsfaren øker. Lenin skreiv for mer enn 60 år sia at imperialisme fører til krig — det er riktig framleis, og må være ett av våre utgangspunkter.

Vi er inne i ei økonomisk krise som stiller store krav til partiet i kampen mot borgerskapet. Borgerskapet styrker seg ideologisk og de åpne reaksjonære strømningene titter tydeligere fram. I denne sammenhengen er det viktig å peke på pasifismen som brer seg. Den såkalt norske «venstre»-sida er prega av NTA, Fredsbevegelse, duer, Kardemomme by uten våpen. Vi må bekjempe pasifismen, stå på med vår militærpolitiske linje og prioritere oppberedskapsarbeidet i tråd med militærprogrammet. Da kan vi kalle oss revolusjonære, da kan praksisen vår harmonere med vår strategiske målsetting.

Militærprogrammet s. 21: «Men vi er materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glette over dette. Å skjule den faktisk krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille norske folket vergelause overfor en kommende supermaktsaggressjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: 'Enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen'.

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen

som nå er i ernning.»

Dersom vi tar for oss prioriteringa av krisepolitikken i forhold til beredskapsarbeidet og ser dette i lys av militærprogrammet, er det noe som skurrer (?), s. 20:

«Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag, er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.»

Hva er partiets *stragetiske* målsetting? Er det å selge Klassekampen? Er det å delta i bystyret? Er det å gjøre en god jobb i dagskampen? Er det å drive beredskapsarbeid og forberede arbeiderklassen på krig? Nei!

Vårt strategiske mål er å trekke med oss arbeiderklassen og et flertall av folket i en sosialistisk revolusjon som knuser borgerskapets stat, oppretter proletarietets diktatur og endelig en gang sliter oss (etterkommera) fram til kommunismen.

Har vi disse selvfølgelighetene klart for oss når vi prioriterer som vi hittil har gjort? Partiets praksis har ikke svart til de oppgavene som programmene stiller. Ofte ser det ut som om mange medlemmer ikke trur at analysa vår av krigsfaren er riktig, eller de tør ikke tenke på det. Praksisen tyder på stor uklarhet og uenighet ettersom lite blir gjort internt og eksternt.

«Det er sannsynlig at verdenskrigen vil komme før revolusjonen.» Hvordan harmonerer dette med ca. 3000 navn på valgliste?? Det er også nødvendig å stille spørsmålsteign ved følgende: Vi har programfesta at vi lever i ei førkrigstid, men vi drive i praksis som virker som resultat av ei analyse som sier at utviklinga går i retning av ei djup økonomisk politisk krise som vil føre til revolusjon. Avsløringer av kommunal korrupsjon og kapitalisters kriminelle atferd er viktige, men i dagens situasjon er de ikke viktigst.

Partiet har programfesta ei linje for nasjonal-revolusjonær folkekrig som vil åpne muligheter for innføring av sosialismen. Bl.a. i Militærprogrammet, s. 29:

«Des mer det arbeidende folket forbereder seg for en eventuell krig, jo sikre-

re vil det være på å kunne løse folkekri- gens oppgave; kaste okkupanten på havet og frigjøre landet. Da vil også grunnlaget for å gå videre med sosial frigjøring være lagt.»

Dette vil etter all sannsynlighet være den første anledningen vi vil få til å nå første delmål: Revolusjon og proletari- atets diktatur. Skal partiets arbeid legges opp for å nå dette målet, må oppgavene prioriteres annerledes enn i dag.

Partiet må konsolideres på de strate- giske måla og på analysen om at vi lever i ei førkrigstid. Uten grunnleggende for- ståelse for dette i partiet, vil praksisen fortsette å gli ut. Derneft må partiet orga- nisere og utvikle medlemmene slik at partiet seinere blir i stand til å overleve og lede en folkekrieg fram til en sosialis- tisk revolusjon. Det stiller helt andre krav til politisk og organisatorisk disiplin og praksis enn dagens.

For at det skal bli noen mening i dette må også propaganda og agitasjon gjen- speile at vi lever i ei førkrigstid — drive ideologiske forberedelser. KK bør lege mer tyngde i kritikken av Fredsbevegelse- sen o.a. med hue i sanda som strutsr.

Mye av det arbeidet som vi skal «høste fruktene av» i framtida må gjøres og planlegges nå. Uansett om hovedmotsi- gelsen i Norge ikke har skifta, så må vi gjøre en del tiltak som gjør det mulig for oss å handle raskt og utnytte kontakter og kjennskap til bl.a. folk. Et område er spørsmålet om allianser i lys av en framti- dig motstandsfront.

Mil.prog. s. 27: «Derfor må proleta- riatet utforme en virkelig *revolusjonær taktikk*, en taktikk med å mobilisere alle krefter som kan mobiliseres til å møte an- griperen med militær motstand. Derfor er det til fordel for arbeiderklassen at den borgerlige hæren gjør motstand mot urettferdig invasjon.»

Hvem er det naturlig å alliere seg med? «Venstre» som er mot våpen? Nei. Hva er gærnt med arbeidere som ikke vender det andre kinnet til — uansett om de stemmer DNA eller Høyre i dag? En del av oss må aktivisere oss på områder som kanskje er uvant for de fleste, for å vinne erfaringer og kanskje ikke minst mulige framtidige kontakter.

I det faglige og parlamentariske arbei- det må det politiske beredskapsarbeidet få større plass — styrke kampen for tru- verdig sivil beredskap og lokalforsvar. Forslag må reises og spres. Bevilgninger til NTA og andre pasifistiske organisa- sjoner må bekjempes med velbegrunna motforslag.

Vi må styrke beredskapsarbeidet. Ho- vedvekta av arbeidet vårt må legges på det området. Greier ikke partiet å bli som en knytta hånd her, så vil det arbeide- folket bli satt år tilbake. Dette må inne- bære mindre ambisjoner i foehold til par- lamentarisk jobbing, fagforeningsverv og dagskamp for øvrig. Det vil være livsfar- lig om metodene ble målet for partiets ar- beid.

Beredskapsinnledninga på formanns- konferanse — en sjølkritikk

Medlemmer i UDS har påpekt en feilak- tig formulering i den innledninga jeg holdt på formannskonferansen om be- redskapsdiskusjonen (denne ble også ut- delt til laga i UDS). Jeg finner det derfor riktig å legge fram en sjølkritikk for det- te.

Først må jeg likevel få gjenta at denne innledninga var utarbeidd av meg, at det var mitt syn som ble lagt fram til disku- sjon. UDS har ikke gått gjennom og godkjent innledninga på forhånd. Inn-

retninga på innledninga var imidlertid drøftet i UDS/AU — innskjerping av be- redskaps- og sikkerhetsarbeidet er et vik- tig politisk spørsmål som partiet må kon- solideres på. Den konkrete utforminga av synspunktene i den utdelte innledninga er imidlertid mitt ansvar.

Kritikken som er reist, dreier seg i ho- vedsak om en formulering i sluttavsnittet: «At *hovedvekta* av vårt arbeid må leg- ges på dette området». Det henspeler her på beredskapsarbeidet (understrekninga

her er min).

Jeg innser at dette er en teilkiktig formulering fordi den kan oppfattes diihen at jeg står for et syn om at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeid. Dette mener jeg ikke, og jeg tror heller ikke at de tilstedeværende på formannskonferansen fikk dette inntrykket.

Feilen skyldes så vidt jeg kan skjønne to ting: først og fremst for unyansert tenking om beredskapsarbeidets plass i partiets arbeid, dernest slurv i gjennomlesinga.

Intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i Militærprogrammet og Prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkristid, og at beredskapsarbeid må prioriteres opp,

slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.

Etter mitt syn bør hovedoppgaven for partiet *nd* være følgende:

Landsmøteforberedelser med vekt på Utkast til prinsippogram. Dernest: Forbedring av partiets klassesammensetning, Propaganda mot supermaktenes krigsforberedelser, Klassekampen, og selvsagt en gjennomgripende diskusjon i partiet om beredskaps- og sikkerhetsarbeid i lys av Militærprogrammet og utkast til Prinsippogram.

*Med kameratslig hilsen
Petter*

BEREDSKAPSARBEIDETS Plass i Partiet

På et DS-møte i oktober starta vi opp en diskusjon om taktisk generalplan for Oslo-partiet. Som innleder hevda jeg at fordi vi var uenige om strategi, måtte diskusjonen ta en omvei om ei avklaring av hva DS mener om strategi. Dessuten påsto jeg at det fantes et venstreopportunistisk syn på strategi i DS og at det klareste uttrykket for dette synet til da var ei innledning om beredskapsarbeidets plass i partiet som var holdt på en lokal formannskonferanse i ytre by. Deretter brukte jeg mesteparten av tida til å kritisere standpunktene i denne innledninga.

Hovedstandpunktene i denne innledninga var omtrent dette:

- Partiets strategiske målsetting er kommunismen, veien dit går gjennom en sosialistisk revolusjon og proletariatets diktatur. (Feilen fra distriktsmøtet er retta.)
- Partiet har programfesta ei linje for nasjonal revolusjonær folkekrig som kan åpne for sosialismen. Dette er den første anledninga vi får til å gjennomføre sosialistisk revolusjon i Norge.
- Derfor må partiets arbeid legges opp i forhold til dette. Konkret betyr det en ganske annerledes prioritering av oppgavene enn det vi har i dag.

- Som eksempler på at partiet i dag i praksis gjennomfører ei gæren prioritering, nevnes omfanget av listestilling i kommunevalget, prioriteringa av krigspolitikk og avsløringer av kommunale korrupsjonsskandaler.
- Innledninga konkluderer med at hovedvekta i partiets arbeid nå må legges på beredskapsarbeid. For å få det til, må partiet lære på ambisjonene i forhold til faglige verv, parlamentarisk arbeid og dagskamp. «La ikke metodene bli målet for partiets arbeid.»

I debatten om dette gjorde de fem et hovedpoeng av at disse standpunktene ikke var representert i DS (på møtet i desember hevda de at de ikke fins i det hele tatt) og at hensikten her bare var å «ta» UDS-formannen i ytre by, angripe militærprogrammet og rydde grunnen for et vedtak om å hve alle krefter inn på valgkampen i -85.

Kort sagt ble de fem rasende. Det er altså grunn til å legge fram denne kritikken for Oslo-partiet.

Kritikken gjaldt følgende. Innledninga vurderer den strategiske perioden gæernt. Militærprogrammets vurdering av at det helt sikkert blir krig, er gæernt. Uansett er

forslaget om at beredkapsarbeidet må være hovedsaka i partiets arbeid gærnt. Det er nært beslekta med økonomismen. Og det er ei høyre-linje i «venstre»-frakk.

Den strategiske perioden

Innledninga sier riktig at partiets strategiske mål er kommunismen. Men innledninga vurderer den strategiske perioden vi nå er inne i gærnt. Hele innledninga er gjennomsyra av den oppfatninga at partiet nå er inne i en periode der arbeidet for å forberede mulighetene til å føre en folkekrig er hovedsaka. Dette er det overordna strategiske perspektivet nå, ifølge innledninga.

Dette er gærnt, etter mi mening. Den strategiske perioden vi er inn i, er en periode der partiet jobber for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge. Dessuten må partiet ta hensyn til at det er sannsynlig at det bryter ut en ny storkrig i denne perioden og at Norge vil bli okkupert. Men det overordna strategiske perspektivet er sosialistisk revolusjon.

Militærprogrammet

«Sovjet prøver ... å utvide sin kontroll, mens USA prøver å holde på sin. Denne rivaliseringa om verdensherredømmet er nødt til å føre til en imperialistisk omfordelingskrig, for under imperialismen er det ingen andre midler enn krig som kan løse denne typen motsigelser ...

Hvilke faktorer kan forhindre *denne* krigen? Mao Zedong har gitt ei klar prinsipiell sammenfatning av dette: «enten fører krigen til revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen.»

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første.»

Disse to sitatene er henta fra militærprogrammet. Det siste av dem er også referert hos innlederen på formannskonferansen i ytre by.

På DS-møtet sa jeg meg uenig i denne vurderinga i militærprogrammet av at utviklinga i verden i dag er nødt til å føre

til en verdenskrig mellom Sovjet og USA. Det ble fluksens hevda fra mindretallet at jeg var mot *hele* militærprogrammet.

Men her er i alle fall den kritikken av militærprogrammet som jeg faktisk la fram i DS.

At rivaliseringa mellom supermaktene nå er *nødt* til å føre til verdenskrig, er gærnt. At *bare* revolusjoner i de to supermaktene kan hindre *denne* krigen, som er å si det samme, er gærnt.

Dette er teoretisk feil. Det er ikke historisk materialisme, men historisk determinisme, skjebnetru. Imperialisme fører til krig. Men det er ikke det samme som at en *konkret* krig ikke kan bli forhindra.

Mao-sitatet over er henta fra Lin Piao beretning til KKP's 9. kongress i 1969. Det heter seg at denne beretninga var godkjent av Mao, og jeg har ingen grunn til å tru noe annet. Mao-sitatet står i beretninga. Men den påfølgende utlegninga om at bare revolusjon i de to supermaktene kan hindre denne krigen, står ikke noe sted hos Mao, og heller ikke i beretninga. Den er hjemmelaga.

Det som står i beretninga, er dette. Etter å ha sitert Mao, sier Lin Piao at grunnen til at det er sånn, er at det fins fire grunnleggende motsetninger i verden i dag, og at dette er nødt til å føre til revolusjoner. Deretter sier han at *hvis* imperialismen hiver verden ut i en tredje verdenskrig, vil dette *også* føre til revolusjoner.

I den grad militærprogrammets tolkning er blitt utlagt som Maos syn, så er det altså ei forvrenging av Mao.

Krigsfaren *har økt* sia militærprogrammet ble vedtatt i -79. Krigsfaren er økende. Krisa i den internasjonale kapitalismen har også skjerp seg kraftig sia -79.

En revolusjonær situasjon i Norge kan komme som etterspill til en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. En revolusjonær situasjon i Norge kan oppstå som resultat av et sammenbrudd i den internasjonale kapitalismen, ei djup økonomisk og/eller politisk krise i Norge. Partiet må jobbe med sikte på begge muligheter.

Sannsynligheten er at det går mot en ny verdenskrig. En annen mulighet er at denne krigen ikke bryter ut. Uansett må

partiet forberede seg på at det blir krig. Men det er ikke tida nå til å begynne å føre krigspolitikk, kjøre hele (eller nesten hele) partiet i illegalitet eller sette partiet på krigsfot.

Forslaget er gæernt uansett

Forslaget om at beredskapsarbeidet må bli overordna i partiets arbeid, og at for å få det til må vi trappe ned ambisjonene hva angår faglig og parlamentarisk arbeid osv., er gæernt. Dette gjelder *uansett* om «revolusjonen kommer før krigen» eller «krigen kommer før revolusjonen». To eksempler:

Det fins ei ganske sterk pro-sovjetisk strømning i fagbevegelsen, særskilt i tillitsmannssjiktet. Denne strømninga peker i retning av kapitulasjon og samarbeid med okkupanten i tilfelle et sovjetisk overfall på Norge. Forslaget er altså å senke ambisjonene i forhold til faglige verv. Hva er meninga? Å overlate fagbevegelsen til pro-Sovjet-folka?

Stortingsrepresentasjon er viktig også med tanke på mulighetene av et sovjetisk overfall. Hva slags politiske posisjoner og innflytelse partiet har før en okkupasjon vil sjølsagt være ganske avgjørende for hvilken politisk rolle partiet klarer å spille ved en okkupasjon. Partiet må spille en ledende rolle i motstandsfronten mot okkupanten. I kraft av hva skal partiet kjempe til seg en sånn ledende posisjon?

Slektskap med økonomismen

Linja i denne innledninga er nært beslekta med økonomismen. Økonomismen går inn for at hovedvekt må legges på den økonomiske kampen. Forfatteren av innledninga går inn for at hovedvekt må legges på å forberede folkekrig. Trass i hva innledninga sjøl hevder, er felles for begge standpunkter at de overordner partiets taktikk over partiets strategi.

I innledninga heter det at avsløringer i kommunale korrupsjonsskandaler er viktig, men ikke det viktigste i dagens situasjon. Deretter kommer ei lang liste over hva som er viktigst, og som dreier seg om beredskapsarbeidet. Eksemplet viser at slektskapet med økonomismen er mer en tilfeldig. Her er det nok å vise til Lenins kritikk av si lids økonomister i

«Hva må gjøres» og det han der skriver om betydninga av politiske avsløringer.

Identiteten med høyre

Slutteligen hevda jeg at det ikke var noen venstre med denne linja, men at den tvert om er ei høyre-linje. Eksempler:

— Et vilkår for sosialistisk revolusjon i norge er støtte fra fagforeningene. Det er derfor ei strategisk viktig oppgave å jobbe for å knytte fagforeningene i stadig sterkere grad til partiet, at stadig flere fagforeninger ser på partiet som sitt parti.

Problemet med mye av partiets faglige arbeid til nå har vært og er at det ikke er egna til dette. Det er for smått og snevert, reformistisk og økonomistisk.

Forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til faglige verv og krisepolitikk er heller ikke egna til dette. Her er det identitet mellom høyre og «venstre».

— Det fins ingen parlamentarisk vei til sosialismen i Norge. Men det fins heller ingen vei til sosialismen i Norge utenom å avsløre parlamentarismen innenfra, gjennom å jobbe i Stortinget.

På møtet ble dette standpunktet innsert over som «ei nyskaping innen mlm». Nå vil jeg ikke ha noe farskap til denne ideen. Lenin hevda at kommunistene må jobbe i parlamentariske forsamlinger og at dette var et vilkår for sosialistiske revolusjoner i vesten. Og jeg går ut fra at han med det mente at kommunistene må *slåss for å bli representert*, og ikke at det er nok å ha ei celle blant personalet i stortingsrestauranten.

I Oslo-partiet har det hele tida vært en seig høyrestrømning mot å drive valgkamp. Denne strømninga er riktignok kraftig på retreat i dag. Men forslaget om å lære på ambisjonene i forhold til parlamentarisk arbeid er her bare ei ny utgave av denne høyrestrømninga, ikledd «venstre» frakk.

— De siste åra har det også versert et åpent høyrestandpunkt i partiet som går ut på at sosialistisk revolusjon i Norge ikke er mulig. I innledninga hevdes det at den første muligheten vi vil få til å gjennomføre en sosialistisk revolusjon vil være etter en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant. Det står ikke *enesie*. Men innlederen ligger

etter mi mening ganske tett opp til å si at den eneste muligheten til sosialistisk revolusjon i Norge er etter en folkekrig. Og forslaga hans kan bare rettferdiggjøres ut fra et sånt syn.

Uansett, er felles for begge syn at de fører til at *partiet ikke gjør det som trengs for å forberede mulighetene til en sosialistisk revolusjon i Norge.*

Enten vil ei sãnn linje føre til at *borger-skapet* gjenoppretter sitt diktatur etter en vellykka frigjøringskrig. Eller sã er meninga denne: Etter en vellykka frigjøringskrig mot en sovjetisk okkupant, setter seierherrene, folkehæren med kommunistpartiet i spissen, opp si regjering. Dette er i sã fall et militæromantisk standpunkt.

Dette er stort sett de standpunktene jeg la fram på DS-møtet i oktober. Og etter dette kvitterte de fem med å erklære at DS-formannen nå bevisst fremmer forslag og synspunkter for å omdanne partiet til et reformistisk og revisjonistisk parti.

Er dette synet ikke-eksisterende i Oslo-partiet?

De fem ble altså ganske gærne på denne kritikken, og nektã å ta stilling til den, under henvisning til at dette standpunktet ikke var representert i DS. Dette har ført til en hel diskusjon for seg, med temaet: fins eller fins ikke standpunktene i denne innledninga?

På møtet bedyra de fem at de ikke mente at beredskapsarbeid skal være hovedoppgava til partiet. Programdiskusjonen burde være hovedoppgava til partiet, etter deres syn. Derfor støtta de heller ikke denne «uheldige formuleringa» i innledninga, fordi den kunne oppfattes sãnn.

Forfatteren av den versjonen av innledninga som er trykt i dette FFP, har seinere gjort klart at hvis han hadde hatt bedre tid på seg, ville han ikke ha brukt begrepet hovedoppgave på den måten det kan oppfattes i innledninga.

Og forfatteren av den originale innledninga har gjort en sjølkritikk for sitt underdistrikt, der han sier at han innses at formuleringa er feilaktig fordi den kan oppfattes dit hen at partiets hovedoppgave bør være beredskapsarbeidet. Og

det mener han ikke. Programdiskusjonen bør være hovedoppgava, etter hans mening. (Se dette FFP.)

Dermed har alle innblanda gjort klart at de ikke mener at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava til partiet i innværende planperiode. Programdiskusjonen må være hovedoppgava. Og de har gjort klart at de innses og beklager at innledninga kunne oppfattes som at beredskapsarbeid skulle være hovedoppgava.

Men det er ikke mulig å oppfatte innledninga sãnn. Det er fullstendig umulig å oppfatte den sãnn. Jeg har heller aldri oppfatta innledninga på den måten. Og jeg har hatt fullstendig klart for meg hva som var oppfatninga av hva som burde være partiets hovedoppgave nå, nemlig programdiskusjonen. Eitersom denne diskusjonen etter disse kameratenes mening er avgjørende for partiets være eller ikke være som kommunistisk parti, er det ganske logisk at de mener dette må være hovedoppgava.

Begrepet hovedoppgave er da heller ikke brukt i innledninga. Det står ikke noe sted. Hadde meninga vært å foreslå at beredskapsarbeidet skulle være hovedoppgava i *partiplanen*, ville forslagsstilleren sjølsagt også ha stilt beredskapsarbeidet opp mot de *andre* sentrale oppgavene

i *partiplanen* for tida etter kommunevalget: programdiskusjonen, KK-arbeidet, vervekampanjen. Men forslaget er ikke stilt på denne måten. Det stiller beredskapsarbeidet opp mot arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid og dagskamp allment og mot arbeidet med krisepolitikken og politiske avsløringer særskilt.

Innledninga kan bare oppfattes som et forslag til ei *strategisk* omprioritering av partiets arbeid. Det er også sãnn jeg hele tida har oppfatta den, og det er på det grunnlaget jeg har kritisert den. Og her er jeg like klok når det gjelder hva de fem tidligere DS-medlemmene mener.

I redegjørelsen sin til partiet (Hvorfor trakk vi oss fra DS) sier de fem nå at UDS-innledninga inneholdt enkelte politiske feil. Reint bortsett fra at den kunne «gi inntrykk av at nå skulle beredskapsar-

beidet prioriteres på topp», var det også «enkelte andre uheldige formuleringer». Om dette står det:

«f.eks. er beredskapsarbeidet satt opp mot fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Etter vår oppfatning er det viktigste beredskapsarbeidet nå å forberede arbeiderklassen og folket på muligheten for en sovjetisk okkupasjon. Etter vår oppfatning er det et svært viktig spørsmål for kommunistene i fagbevegelsen å ta opp dette i sammenheng hvor dette er naturlig og mulig. F.eks. er det en svært viktig oppgave i fagbevegelsen å agitere mot den reaksjonære fredsbevegelsen. Tilsvarende er det naturlig å fremme riktige linjer for freds- og forsvarsspørsmål i parlamentarisk sammenheng. Valgkamp er jo ikke noe man driver med uavhengig av hva partiet ellers gjør: Valgkamp er en særskilt anledning til å få fram partiets politikk i bredt omfang. Det skulle i alle fall være slik. Når dette er sagt vil vi peke på at innledninga også inneholdt mye fornuftig...»

Her er jeg før jeg gjør noe mer, nødt til å gå ut og forsvare forfatteren av den originale innledninga, UDS-sekretæren i ytre by. Denne kritikken er urettferdig. I innledninga si sier han alt det dere kritiserer han for ikke å si, bare med færre ord: «I det parlamentariske og faglige arbeidet må det politiske beredskapsarbeidet få større plass. Dvs. at kampen for sivil beredskap, lokalforsvar styrkes. Forslag må fremmes og spres. Bevilgninger til NTA og andre pasifistiske organisasjoner møtes med velbegrunna motforslag.» Og ei anna sak: Er dette å sette beredskapsarbeidet opp mot fagforeningsarbeidet «på en merkelig måte»? Alle kan her se svart på hvitt at han ikke gjør det.

Det han derimot gjør i innledninga si, er å hevde at ei opp-prioritering av beredskapsarbeidet må føre til at vi *prioriterer faglig og parlamentarisk arbeid og dagskamp ned*. Dette standpunktet *opp-retholder* han også i sjølkritikken sin: «intensjonen var å få fram at partiets arbeid må baseres på analysen i militærprogrammet og prinsippprogrammet av 1980 om at vi lever i ei førkrigstid, og at beredskapsarbeidet må prioriteres opp, slik at all vår virksomhet tar hensyn til denne analysen. *Det vil selvsagt bety at deler av det eksterne arbeidet må prioriteres ned.*»

(Utøve her.)

Og dette klarer de fem fortsatt ikke å ta noe standpunkt til.

Kritikken gjelder altså ikke at innledninga til UDS-sekretæren kan oppfattes som at beredskapsarbeidet skal være hovedoppgava i partiplanen. Kritikken gjelder at han *oppfatter den strategiske perioden gærnt*, som at hovedsaka i partiets arbeid i den nåværende perioden er å forberede mulighetene til folkekrig. Her er jeg som sagt like klok når det gjelder hva de fem mener. Kritikken gjelder heller ikke at han setter beredskapsarbeidet opp mot f.eks. fagforeningsarbeidet på en merkelig måte. Kritikken gjelder at han *går inn for ei strategisk nedprioritering av en del sentrale kampområder for partiet*, som arbeidet i fagbevegelsen, parlamentarisk arbeid, dagskampen. Her har vi heller ikke fått vite noe mer om hva de fem mener.

Parlamentarisk kamp

Som det alt har gått fram, er vi også uenige om den prinsipielle betydninga av parlamentarisk kamp. Denne uenigheten lå under da vi delte oss i DS over forslaget om at Oslo-partiet nå skal stille seg målsetting om stortingsrepresentasjon for RV i Oslo.

Sjøl har jeg alt sagt litt om hva jeg mener. Jeg mener Lenins krav til kommunistene i vesten om å jobbe i parlamentariske forsamlinger gjelder fullt ut for oss. Dette er ikke mindre viktig for oss enn for de russiske bolsjevikene. Og det er ikke mindre viktig i dag enn hva det var på Lenins tid. Tvert om. Vi står overfor et av de sterkeste parlamentariske systemene som har eksistert noe sted noen gang. Og vi er nødt til å slåss for å komme i posisjon til å bekjempe dette systemet, *innfra*.

flere av de fem har erklært seg helt uenig i dette standpunktet. I et forslag som ble forkasta på DS-møtet i oktober heter det f.eks.:

«Vi har fram til i dag sett på oppslutnad i val, som ein gradmålar på oppslutnad om revolusjonær politikk, og ikkje som eitt (av fleire?) vilkår som må oppfyllest for å gjennomføra den sosialistiske revolusjonen. *Dersom vi no slær fast at der ikkje kan gjennomførast no-*

kon sosialistisk revolusjon utan posisjonar på Stortinget, da har vi berre ein ting å gjera: Arbeida for slike posisjonar. I fylgje formannen si nyskaping innan mlm, so har vi oppfylt eit av dei revolusjonære vikara, den dagen vi vinn eitt eller fleire stortingsmandat. Då må det vel òg vera tillatt — alt for revolusjonen — å revidera dei revolusjonære programma i retning av massane sin gunst, for soleis å vinna flest mogleg for revolusjonen? Spranget frå å stilla posisjonar på Stor-

tinget som eit vilkår for sosialistisk revolusjon i Norge, til å stilla krav om fleirtal for den sosialistiske revolusjonen — på Stortinget — er hårfin — og kan innarbeidast ved neste korsveg.»

DS-formannen i
Oslo

LAGSVEDTAK OM BEREDSKAP

Avdelinga har diskutert beredskap på avdelingsmøte i desember. Vi mener partiets militærpolitiske program, som er en del av partiets prinsipp-program, på en korrekt måte slår fast flg.:

"KAN KRIGEN AVVERGE: ELLER UTSETTES?"

Vi kommunister ønsker ikke krig, slik propagandistene for revisjonismen og sosialimperialismen påstår. Tvert om er vi mot den krigen som supermaktene og spesielt Sovjet forbereder. Ikke bare det. AKP(m-l) er det eneste norske partiet som konsekvent kjemper mot krigsforberedelsene til begge supermaktene.

Men vi er samtidig materialister. Vi veit at verden er svanger med krig, og det ville være fullstendig forræderi mot norske arbeidsfolk å glatte over dette. Å skjule den faktiske krigsfaren som eksisterer, ville være aktivt arbeid for å stille det norske folket vergelause overfor en kommende supermakts-aggresjon. Derfor kjemper vi mot den krigen som Sovjet planlegger å utløse.

Hvilke faktorer er det som kan forhindre denne krigen?

Mao Zedong har gitt ei klar prinsippiell sammenfatning av dette: "Enten fører krigen til

revolusjon, eller så forhindrer revolusjonen krigen."

Det er bare seierrike sosialistiske revolusjoner i de to supermaktene, og først og fremst i Sovjet, som kan hindre den konkrete imperialistiske omfordelingskrigen som nå er i emning.

Slik nivået på klassekampen faktisk er i de to supermaktene, virker det urealistisk å tru at ei slik utvikling vil finne sted med det første."

I militærprogrammet er også følgende fastslått:

"Med den relativt langsomme utviklinga av klassekampen i Norge i dag er det lite som tyder på at det vil oppstå noen revolusjonær situasjon i Norge før utbruddet av en ny verdenskrig. Dette har også betydning for prioriteringa av de politiske kampoppgavene.

Avdelinga er enig med militærprogrammet på dette punkt. Vi mener derfor at beredskapsarbeidet (herunder også sikkerhetsarbeidet og klassifiseringen) er prioritert for lavt i partiet. I praksis virker det som om sikkerhetsarbeidet "sklir", klassifiseringsarbeidet "sklir" og beredskapsarbeidet "sklir", dvs. at det ikke er noe fast prioritert grep om disse oppgavene. Vi etterlyser en skikkelig ledelse og en nødvendig prioritering av alle beredskapsoppgavene fra SKs og DSs side i tråd med politikken i militærprogrammet. Hva som skal prioriteres ned i forhold til disse oppgavene må komme som et resultat av en plandiskusjon i hele partiet.

Faglig avdeling
Oslo

IMPERIALISME-SYNET OG KRIGSFORBEREDELSENE

SK og DS i Oslo (ved formannen) fremmer i dag følgende teorier:

1) Imperialisme fører ikke med nødvendighet til krig.

2) En 3.-verdenskrig kan avverges av andre årsaker enn sosialistisk revolusjon i begge de to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA.

Dette er linjer som fremmes av SK gjennom PPU kap 3, nytt kap. 3 skrevet av Øgrim/Gabrielsen. SKs beretningsutkast, samt fra DS gjennom DS-formannen, gjennom intern-bladet for Oslo i januar.

Alle linjene er i strid med gjeldende prinsipp-program og militærprogram. SK og DS krittikk av "ultravenstre" i disse spørsmålene innebærer at gjeldende prinsipp-program og militærprogram karakteriseres som ultravenstre i disse sakene.

SK og Oslo DS formannens linjer er åpne angrep på imperialisme-teorien, slik den korrekt er nedfelt i gjeldende prinsipp-program og militærprogram.

Disse moderne revisjonistiske linjene er i dag det største hinderet for partiets nødvendige forberedelser på en kommende krig.

Bransjeavd.
Oslo

POLSK OPPRØR - EN REVISJONISTISK UMULIGHET?

Svar til Bransjeavd. i Oslo:

Dere hevder at partiledelsen fremmer to revisjonistiske teorier i spørsmålet om krig og fred:

1 "Imperialisme fører med nødvendighet til krig."

2. "En 3.verdenskrig kan avverges av andre årsaker enn en sosialistisk revolusjon i de to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA."

La oss rydde unna lause og gjerne påstander. Verken utkastet til prinsipp-program som kommer snart, nytt kap.3, eller noen jeg kjenner i "partiledelsen" mener at

imperialismen ikke fører til krig i tråd med leninismens teori. (Det har heller ikke kommet ett eneste forslag fra partiet om at dette skal strykes i prinsipp-programmet.)

Så til det vi er uenige om. Militærprogrammet avviser teoretisk at annet enn revolusjoner i supermaktene kan hindre en 3.verdenskrig. Det er jeg uenig i. Det finnes mange teoretiske muligheter for at denne konkrete krigen ikke blir utløst. Jeg skal nevne noen. Kina blir imperialistisk og det blir krig mellom Sovjet og Kina. Sovjet angriper et sosialistisk

Kina og svekkes grunnleggende som imperialistisk supermakt. Nasjonale opprør i Sovjet gjør at de sovjetiske militærstyrkene har mer enn nok med å holde unionen sammen. Anti-imperialistiske, nasjonale opprør i Øst-Europa gjør en gjennomgang til Vest-Europa militært umulig. At dette er mulig. Det avhenger av den objektive utviklinga.

La oss se på ett av eksemplene, konkret. Et opprør i Polen har stor innflytelse på Sovjets evne/mulighet til å kjempe en krig om Vest-Europa/Midt-Østen. I et angrep på Vest-Europa må Sovjet kjøre fram 1,5 million soldater, en halv million kjøretøyer gjennom Polen i det som utgjør den andre angrepsbølgen. Uten denne styrken (og mer til i neste omgang) er felttoget dømt til å mislykkes. 90% av dette må på jernbane, gjennom Polen. Om jernbanevognene ble stilt opp i en rekke, trengs 130.000 vogner i 2500 togsett.) Operasjonen må trolig gå på under ei uke, viss ikke NATO skal få mobilisert sine styrker i Vest-Europa i stort monn. 100.000 KGB-soldater er å merke til å sikre operasjonen.

Likevel vil et Polen i brann gjøre dette til en umulig operasjon, som nødvendig del av et felttog mot Vest-Europa. Utstrakt polsk sabotasje vil i hvert fall forsinke operasjonen så mye at NATO trolig kan gjennomføre sine mobiliseringsplaner og kanskje få overført styrker til Europa også.

Et Tsjekkoslovakia i opprør stenger ennå en vei. Øst-tysk

motstand betyr fullstendig blokkade. Men trolig er polakker i opprør tilstrekkelig til å hindre et sovjetisk angrep.

Militærprogrammet avviser at en sann situasjon kan hindre krigen, AKP(m-l) har aldri avvist at et polsk opprør teoretisk er mulig. Det mener vel heller ikke dere. Viss dere også er enige i at Sovjet ikke kan krige gjennom et Polen i flammer, åssen kan dere da hevde at min innvending mot militærprogrammets formulering er revisjonistisk?

Militærprogrammet gjør en feil når det avviser teoretisk at det er flere forhold som kan hindre den konkrete krigen mellom Sovjet og USA. Programmet (og det nye prinsipp-programutkastet som jeg har stemt for) har på samme tid ei vurdering av at en krig mellom Sovjet og USA er sannsynlig, og at faren for krig øker.

Viss en sann teoretisk og konkret behandling av det aktuelle forholdet mellom krig/fred er revisjonistisk, er jeg i tilfelle i godt selskap.

Komjintern (med Stalin og Dimitrov) la på 30-tallet opp en strategi for å hindre en krig mellom de imperialistiske stormaktene, en anti-krigspolitikk. Etter mitt syn overvurderte Dimitrov de kreftene som virka mot denne konkrete krigen. Men det er nytt for meg at Stalin og Dimitrov hadde en revisjonistisk anti-krigspolitikk.

Per Gu ar Gø n.

BORGERSKAPET OG ARBEIDSLØSHETA.

I.g.s. at arbeidskrafta er en vare må prisen på den ikke overstige konkurrentlandenes pris på varen arbeidskraft. Arbeidsledighet er ikke noe de velger, den kommer pga. lovmessigheter i økonomien som jeg var innpå tidligere, men den har i allefall en tredobbel politisk effekt: Ikke bare at den hindrer profitt-rata å synke, men også at stor arbeidsledighet presser prisen på arbeidskrafta - og endelig den undergraver klassens styrke og slagkraft.

Derfor er arbeidsledigheten ikke bare et middel, men også et mål for borgerskapet for å befeste makta si.

Trygve Hegnar sa i et nummer av "Kapital" på nyåret at arbeidsledigheta i Norge er for lav. At den burde vært på nivå med konkurrentlanda i OECD, dvs 8-10%. Hegnar trenger ikke å tenke på galupper og valg. derfor tørr han si det som politikerene meiner, men ikke tørr å si: Ei uttredning fra den s.k. Oslo-gruppen sa også noe av det samme, men ikke i så klare ordelag som Hegnar, for i det rådet satt det mange politikere i tillegg til andre borgere. Der var folk fra den forrige regjeringa og den nåværende, folk fra næringslivet og professorer og selvfølgelig folk fra DNA/LO-ledelsen.

Hvorfor klarer ikke (vil ikke) fagbevegelsen å reise seg i kampen mot bedriftsnedleggelse og tiltak for å øke arbeidsplasser?

For det første fordi toppene i LO, forbundestyrene er identisk med AP-ledelse. DNA har ingen alternativ til Høyres ind. pol. Carl I Hagen har rett når han sier at Høyre fører APs politikk videre. Går de mot Willoch møter de seg sjøl i døra.

For det andre har de bare en strategi for noe de kaller kampen mot krisa, og det er regjeringsmakta om 1,5 år. Mer hva skal de med den? DNA er et borgerlig parti og det borgerlige Høyre fører en god tradisjonell sosialdemokratisk krisepolitikk. Staten er en sammenblanding av disse to parallelle maktsentra, der LO-ledelsen, monopola, bankene osv er smelta ihop.

LITT OM SYSSELSETTINGSTILTAKA

Fra et streikemøte for arbeidsløse nødsarbeidere i Bergen i 1887, der de streika mot at daglønna ble satt ned fra 1,60 til 1,20, vedtok ei uttalelse som slutta sånn: " Ingen mann og særlig ingen som skal arbeide, kan forsørge seg selv og sin

familie med denne lønn. Vi så oss derfor tvunget til å opphøre å arbeide, for skal vi absolutt sulte - hvorfor da arbeide og sulte, når vi fortsatt har den rett å sulte uten å arbeide"

Kampen fra fagbevegelsen og de arbeidsløse i 20-åra gikk ut på å sette igang nødsarbeide (samma hva fra snørydding, til bygging av unødvendige veier) og kamp for skikkelig betaling. Og det fungert bra for såvidt i å hindre splittelse mellom de med arbeid og de uten.

I 30-åra kjørte Arbeiderpartiet en langt mer offensiv arbeidsløsespolitikk. Rømlen "Hele folket i arbeid" som mobiliserte hele klassen bak kravet om å utnytte ressursene i landet, og samtidig avsløre regjeringas udugelighet osv.

I den første delen sa jeg at borgerskapet ønska arbeidsledighet. Men samtidig har de et sinnrikt system av sysselsettingstiltak, som på det meste i vinter var 50.000 folk på. Hva er innholdet i disse? Hvorfor alle sysselsettingstiltaka?

De tiltaka som er satt i gang i dag vil jeg ikke kalle nødsarbeid en gang. De er ikke ekstraordinære i den forstand at de skal kunne brukes til å gjøre ting som ellers ikke vil bli gjort. Det er hjelpetiltak, som først og fremst skal gi bedriftene fordel. Retterdalstillinger har vi et eksempel på blir spekulert i ved Teknisk etat i Trondheim. De sa opp 2 stikning-assistenten og erstatta den med 2 retterdalstillinger. Trondheim Trafikkselskap har drevet den samme transaksjonen. Det blir ingen nye arbeidsplasser av det, men kommunene og fylkene kan "lure" ut av staten noen kroner, og arbeidsløshetstatistikken blir penere.

Det som kjennetegner tiltaka alle som en men med noe forskjellig innhold, er at de er skreddersydd for næringslivets behov for billig arbeidskraft. De stiller ikke et eneste krav til bedriften. Ingen krav om å ta inn lærlinger i forhold til antall fagarbeidere, ingen krav til bedriften om at de skal ha godkjenning for å si opp folk. Ingen bedrifter får bøter, fordi de unnlater å melde til Arbeidskontoret ledige jobber. I sysselsettingsloven §12 står det: "... all ledige oppdrag tilmeldes arbeidsformidlingen" I dag ~~xxx~~ formidler Arbeidskontorene 25% av alle ledige stillinger.

Mettlås i Arbeidsdirektoratet hadde aldri hørt om at de hadde anmeldt bedrifter for å ha brutt loven.

Hva skjer når en arbeidsløs nekter å dra til andre kanter av landet for å ta usikre eller midlertidige jobber? - Hun nektes trygd.

Hva skjer når en arbeidsledig fagarbeider med høyt dagpengegrunnlag (hvis hun f.eks. har vært i Nordsjøen og tjent relativt bra bruttolønn) ikke finner seg i å trøske fra jobb til jobb noen få dager i gangen. Jo hun mister trygde - fordi hun har så høyt beregningsgrunnlag.

Sysselsettingsloven og Folketrygdloven og sysselsettingstiltaka trenger ikke bedriftene å ta høytydelig. De kan gjøre som de vil og bruke arbeidskontoret som et leiefirma for arbeidskraft. Utleie av arbeidskraft er foresten forbudt, og arbeidsformidlinga har så vidt jeg veß ikke søkt om dispensasjon!

Og da kommer vi tilbake til dette med reservearme. Kapitalismen er så internasjonal og spesialisert at de har behov for raske omstillinger. I forrige århundre var det 10 -12 år mellom hver overproduksjonskrise og dermed omstillinger. I 80-åra bare ca 4 år. Borgerskapet trenger en reservearme som kan brukse mot arbeiderklassen. En slags A og B klasse for å hindre enhet, opprør og regulasjon.

PROBLEMENE MED Å ORGANISERE DE ARBEIDSLØSE.

Da LO-ledelsen for 1. gang skulle diskutere arbeidsløsheten, og da selvfølgelig for å utvikle ei linje for valgkampen 1985 i vinter, innhenta de opplysninger fra "grunnplanet" som det heter. Grunnplanet for dem er distriktsekretærene i fylkene. På bakgrunn av rapporter fra dist.sekretærene laga representantskapet et direktiv om å opprette "Arbeidsløses Forum"er, innunder Samorgene. Til dette arbeidet bevilga de 300.000 kr. Tr.heim Samorg søkte Lo om 30.000 kr. for å sette i gang engelskkurs blandt arbeidsløse. ~~Direktivet~~ Ad hock utvalget som skulle utarbeid forslag til behandling i representantskapet ~~med~~ der Yngvar Hågensen var formant mente at Lo ikke måtte hindre opprettelsen av sjelstendige arbeidsløsesforeninger. Lo-representantskapet avviste et slikt forslag. Derimot har jeg hørt av AOF-ere i byen at de har mottatt direktiv fra LO om ikke å ha noe som helst med DAF å gjøre. Pga av at AKPerne visstnok infiltrerer.

LO/DNA som endel av den innerste kjerna i monopolborgerskapet gir faan i de arbeidsløse. Hva skål de med de arbeidsløse. De er jo ingen resurss for dem. Som medlemmer av fagorganisasjonen er de bare en utgift. Vi betaler jo bare 35 kr. pr mnd. Og alt det er jo forsikringspenger.

I den grad de arbeidsløse betyr noe for dem er hvis de blir en kraft mot dem i valgkampen - å bruke dem som valgarbeidere for seg sjel trur jeg de har gitt opp!

Det eneste de arbeidsløse har til felles, er at de er arbeidsløse - og knapt nok det! Alle håper snarest på å få jobb. På identifiserer seg som arbeidsløse. Noen får arbeid raskt, andre får midlertidige jobber. Noen går kurs eller skole. Mange får relativt bra med trygd, noen får ingen ting. Noen kjenner sine rettigheter godt og bruker dem, andre må godta arbeidskontorets tolkninger.

Oppi alt dette virvaret er det dannet arbeidsløsesforeninger i Trondheim, Bergen, Oslo, Fredrikstad, Horten osv. Tilsammen ca 15 foreninger. Noen er helt frittstående. Noen er direkte underlagt Samorganisasjonen.

Alle som er heltidsledige og som går på sysselsettingstiltak betraktes vi som arbeidsløse. Kort sagt alle som ikke har fast arbeid eller er i en utdanningssituasjon. Dette er det 2 grunner til. Prinsipielt ser vi på sysselsettingstiltak og kursa som midlertidig, og kan ikke betraktes som tilfredsstillende. Praktisk har vi et problem med kontinuitet i organisasjonen. De som sitter i ledelse har som regel høyest aksjer på arbeidsmarkedet, så lenge de ikke er svartelista på.

Jeg tror at arbeidsløsesorganisering må stå på 3 bein. Det ene er KRAV OM ARBEID. Det er først og fremst et politisk spørsmål. Utgangspunktet er at det er nok å gjøre, vi har råstoffer, arbeidskraft og det er nok av kapital.

På dette område står mye ugjort. Også i partiet. Vi har prøvd å oppspore om det finnes en helhetlig oversikt over hva som trengs å gjøres i Trondheim. Og det finnes selvfølgelig ikke. Planer er ikke kapitalismens varemerke! Jeg tror arbeidsledige sjøl kan gjøre noe her. Sammenfatte det, presentere det for folk og få støtte i opinionen på det. Klarer vi å bli konkret nok i kravene vil det bli et problem for politikerne og myndighetene. Vi har gjort noen forsøk. Vi tok kontakt med tilsitsfolk på 10 helseinstitusjoner i byen og spurte hver enkelt om hvor mange nye stillinger de hadde behov for, for å kunne utføre arbeidet på en tilfredsstillende måte. Konklusjonen - 500 nye stillinger.

Det andre beinet er å være en interesseorganisasjon. Som tar opp og forsvarer rettighetene til de arbeidsløse. Vi blir på en måte utmeldt av samfunnet. Vi måttar uten å gi noe. Det går på sjøltilliten laus, vi krymper i forhold til autoritetene. Naboer og venner tviler på deg. Det sosiale presset blir uutholdelig for mange.

Du har ingen å støtte deg til, du står alene. Mangler en fag-
utdanning og yrkesserfaring eller skolegang er veien til
personlig degenerering og sosialklient i verste betydning ikke
lang.

Derfor trenger arbeidsløse en interesseorganisasjon som arbeids-
løse oppfatter som sin egen. En egen sjelstendig, uavhengig
organisasjon. Vi har et problem. Vi møter velvillighet overalt.
Helt til vi stiller krav som koster penger, da er velvillig-
heten borte.

Hvorfor all~~er~~ denne velvilligheten? Fordi vi ikke har noe m~~ak~~t.
Vi representerer ingen trussel. Vi har mange rettigheter å for-
svare. Hva skal vi med rett, når vi ikke har makt? Vår makt
ligger i kunnskap. I mange skolerte aktivister. I enheten
mellom oss og den mest framskredne delen av arbeiderklassen.
I aksjoner og massemobilisering bak krav osv.

Det tredje beinet er det sosiale fellesskapet. Behovet for et
sosialt treffpunkt. En skikkelig profftt drevet kafe, med billige
priser og muligheter for mange aktiviteter.

Vi trenger mange skolerte aktivister(ikke ansatte f~~ro~~ffesjonelle)
som kjenner rettighetene ut og inn og har kontakt med proffer
som kan gi råd og veiledning. Uten et slikt sted og uten vel-
skolerte aktivister(Her kan vel studieforbundet Ny Verden
gjøre noe) til å støtte opp om de 2 andre veina er en organisering
umulig.

I tillegg må vi stå sammen med andre å slåss mot falske krise-
løsninger som kvinneundertrykking og rasisme.

PARTIET OG ARBEIDSLØSHETA

Jeg tenkte å bruke følgende overskrift: De arbeidsløses forening
eller foreningen for arbeidskyet elementer. Overskrifta er
ironisk ment, men den griper fast i en vesentlig motsigelse
i folks tenkning, og kanskje også i deler av partiet. Det går
ei historie på folkemunnet i byen om at formannen i arbeidsløses
forening i 30 åra på et årsmøtet takka for tilitten og avslutta
med å ønske organisasjonen skulle bli stor å få mange nye
medlemmer. Folk opplever dette som et paradoks. Og det er det
jo. Ingen ønsker arbeidsløshet.

Det er ei objektiv motsigelse mellom det med og uten arbeid.
Vi konkurrerer om de samme jobbene. Og dermed finnes det også

motvilje fra de som har arbeid å skjønne betydningen av at de arbeidsledige organiserer seg for å ta fra dem arbeidsplassene. Folk klammer seg til jobbene sine. Tariffoppgjøret i år ble det fredeligste og dårligste på mange år. Sjukelennsordningene er blitt forverra uten at noen har slosst mot det. Kostnads-teorien står sterkt blandt folk. Folk (også partimedlemmer) tar tilleggstudium, flere fagbrev, går kurs, skifter til mere sikre arbeidsplasser. I kjelevannet følger borgerlig tenkning og ideen om at det finnes arbeid hvis man bare vil (se alternativ overskrift på punktet). Jeg gjør også ting for å skaffe meg arbeid for å konkurrere bedre på arbeidsmarkedet, men noen må jo også organisere de arbeidsløse! For de er jo der sjøl om noen jobber! Jeg sier ikke dette for å moralisere over at folk vil sikre jobbene sine og skaffe seg jobb, og det er heller ikke poenget mitt. Men prøver bare å beskrive den objektive virkelighet og hvilke ideologiske konsekvenser dette får for (eller kan få) arbeiderklassens tenkning og deres fortropp.

Det er 70.000 arbeidsløse. 20.000 går ut fra skole hvert år. Det er 50.000 midlertidig ansatt og på skole/kurs som vi betrakter som arbeidsløse. Tiltakene er til av 4 hensyn: For å skaffe næringslivet billig arbeidskraft. For å styrke konkurransen i arbeiderklassen å bryte ned solidariteten og fagforeningsbevisstheten. For å mildne arbeidsløshetsstatistikken og endelig for å undergrave tariffavtaler og tilkjempa goder. Ingen kommunister må tru at sysselsettingstiltaket er til for å hjelpe de stakkars arbeidsløse, sjøl om noen selvfølgelig drar fordeler av det også!

Enhet arbeidende/arbeidsløse var DAFs 1.mai parole. Det er etter min mening ~~den viktigste strategiske~~ en av de viktigste strategiske parolene nå for fagbevegelsen og arbeidsløse. Klarer borteskapet å skjærpe denne motsigelsen, vil revolusjonen bli umulig. De arbeidsløse må bli proletariatets viktigste klasseallierte. Når krisa skjærper seg og flere og flere ungdommer blir arbeidsløse, uten oppdragelse i solidaritet og fagforeningsbevissthet, kan disse brukes mot klassen. Blir det streik må arbeidsløse samle inn penger (som vi har gjort til de streikende grubearbeiderne i England) og stille opp som streikevakter, stille oss til rådighet for fagforeninger og klubber for å undersøke ting.

Det har tatt oss mange år å vinne hegemoniet i noen klubber og foreninger - i kamp mot sosialdemokratiet. Vi er fortsatt

bare en sterk strømning - sosialdemokratiet har klassen nesten i sin hule hånd. DAFs eneste legale tilknytningsform til fôrbevegelsen er gjennom Samorg og AOP. Vi har vunnet den kampen og likevel bevart vår sjelstendighet. I tillegg til denne "Egaliteten" må det viktigste for oss være å knytte oss til den mest framskredne delen af klassen. Ja til arbeidsaksjonen, klubber og foreninger med kommunistiske tilitsmenn, og ikke minst "våre folk" som jobber som sosialarbeiddere. Dette ytterskiktet i klassen (eller lavere del av småborgerskapet) arbeidsløse og den klassebevisste delen av proletariatet må forenes. Et helt avgjørende spm. i arbeidet for revolusjonen! Vi må stille spørsmålet som Mao: Å gjøre en dårlig ting (arbeidsløsheten) til en god ting (klasseallianse og flere revolusjonere). Dette forutsetter som i alle andre spørsmål at heile partiet, arbeider som intellektuell, forstår heile problemet.

Til alle faglige kader

Ta dette problemet alvorlig. Kanskje kan denne forståelsen hjelpe dere ut fra økonomisme og bedriftslokalisisme og sloss for å forene klassen på tvers av fagskiller.

Til alle sosialarbeidere

Nå har dere en jævla stor mulighet for å forene dere med arbeiderklassen gjennom de arbeidsløse (Vi er jo en forutsetn. for deres arbeid - vi er jo deres klienter!)

Til alle kulturarbeidere

Ser dere arbeidsløsheten? Eller finnes det ingen kommunister som driver med kultur. Ta kontakt. Vi trenger dere. Vi kan bli forbindelsesleddet mellom dere og arbeiderklassen. Eller er linja havet, døden og kjærlighete? Jeg har til no hørt 2 viser i 80-åra om arbeidsløshet. Åge Alex, og ei gruppe fra Ørlandet. Vi treger mange flere!

Til slutt. Trøndelagsfykkene har minst 15 byer og store tettsteder der arbeidsløsheten varierer fra 3 - 10 %. DNA/LO-ledelsen gir faan i dem. Ingen andre enn partiet kan gjøre noe med det. De arbeidsløse kan bli, ikke bare et sløvt haleheng til den revolusjonære enhetsfronten, men faktisk politisk og organisatorisk ei drivkraft på mange steder. Vi må si til oss sjøl: Ittjå e så gali at det ittj e godt for noe (fullgodt matrialistisk ordtak) Slutt å syt over kor forferdelig det er med arbeidsløshet. Tenk. Ta kontakt. Organiser. Arbeidsløshetsorganisasjoner.

syssestellingstiltak

FORSKJELLIGE FORNEK FOR YRKESORIENTERING:

1. PRYO - arbeidsuke for elever i 8. klasse, tilbudet omfatter samtlige elever på 8. klassetrinn.
2. ARBEIDSERFARING - VALGFAG i 9. klasse (evt. 10. klasse), utplassering en dag hver uke hele skoleåret.
3. YPRO - yrkesorienterende program for arbeidsledig ungdom under 20 år og voksne kvinner. 8 ukers varighet, 1/2 dag pr 14 dag med "teoretisk orientering" i Arbeidsformidlingas regi. "Ordningen medfører ingen andre forpliktelser for arbeidsgiver enn at de unge får utføre mest mulig variert arbeid ved bedriften." Arbeidsformidlingen betaler kurspenger (kr 67.- pr dag), daglige reiseutgifter, trugdepremie/forsikringer.
4. BIO - bedriftsintern opplæring, for ungdom under 20 år og voksne kvinner. Opp til 3 ukx mndr.. "Arbeidsgiver får dekket ekstra utgifter i forbindelse med opplæringen. Deltakerne får økonomisk støtte fra Arbeidskontoret (kr 67.- pr dag) og skal ikke ha lønn av bedriften."

Deltakerne i disse tiltakene er ansvars- og ulykkesforsikret gjennom skoleverket og trygdekontoret.

5. EKSTRAORDINÆRE ARBEIDSFORHOLD - kun ungdom under 18 år, tarifflønn, utplassering i private bedrifter, bedriften får kr 5000.- for å ha dem i maks 13 uker.
6. ENKELTARBEIDSPASSER I OFFENTLIG VIRKSOMHET, maks 9 mndr (ofte bare 3 mnd om gangen) for ungdom under 18 år og voksne kvinner. Arbeidskontoret dekker 75% til kommunale bedrifter, 100% til statlige.
7. LO-TILTAK, organisert av Samorg. , se innledninga til Aarlott.
8. RETTERDALSMIDLER, for registrerte langtidsledige på Arbeidskontoret. Kommunale og fylkeskommunale prosjekt. Kommunen får kr 7000.- pr stilling pr mnd fra staten. Arbeidsgiver får kr 4000.- pr mnd pr stilling i materialkostnader (f. eks. tilskudd til skolen ved vaktmestre o.i.). Kommunen betaler kr 3700.- pr stilling.
Likestillingstilskudd: jenter i mannsdominerte yrker.
Tilskudd for langtidsledige over 50 år.
Andre tilskudd.

KOMMENTARER:

YFRU og BIO- kurs bør avvises da de ikke lønnes etter arbeidsinnsats. Dette er slavekurs, som bidrar til å undergrave lønnsystemet og opprettelsen av faste arbeidsplasser.

RETTEDALSMDLER - kommunen fusker: det blir ikke flere arbeidsplasser, sysselsettingstiltakene erstatter i enkelte tilfeller ordinære arbeidsplasser og bidrar til undergraving av fagforeninga. Folk får ikke konkurrans ANSIENNITET, men mottar lønn etter ansiennitet som rettedel.

KRAV: (pt 1 og 2 holdes utenom)

- sysselsettingstiltakene skal ikke erstatte andre stillinger
- samme ansettelsesvilkår som andre dvs. ansatt i bedriften etter prøvetid.
- samme rettigheter som andre arbeidstakere
- ansiennitet for den tida en er ansatt
- lønn etter ansiennitet
- ingen skal tjene mindre enn grunnbelegget på folketrygda ganger tre (samme som dimmiterte i militæret)

Det er en motsigelse ved sammenkobling av de to første strekpunktene: tiltaket erstatter først ikke faste stillinger for så å bli opprettet som fast stilling.

Andre spørsmål som melder seg: hvordan er lærlingeloven og skal en stille krav om at folk på sysselsettingstiltak skal legges under denne? Praktikenter i f. eks. barnehage er lønnet i lønnstrinn 1, bør ikke dere sloss for å komme opp på 3 ganger grunnbelegget i folketrygda?

Jeg etterlyser en partilinjé på krav og kommentarer til sysselsettingstiltakene.

Sitatene på forrige side er hentet fra "Utplassering i arbeidslivet for skoleelever og arbeidsløs ungdom. Høsten 1984 og våren 1985" utsendt til arbeidsplasser fra Fylkesarbeidskontoret i Sør-Trøndelag. Krav og kommentarer er satt opp i samarbeid med en kamerat fra De Arbeidsløses Forening (DAF).

Etter som jeg er i en stilling hvor vi blir tatt med på råd når det gjelder engagementstillinger, vil jeg ha litt mer begrunnelse enn "jeg synes" og "vi trenger arbeidskrafta" som begrunnelse overfor mine arbeidskamerater. Derfor dette skrevet.

UNNI

lederproblemer?

Jeg har lenge spekulert på hvordan vi skal gripe an arbeidet med å få partilaga til å fungere bedre. Det er heva over enhver tvil at det er store problemer her, og SK-beretninga slår jo fast at det er grunnorganisasjonene som er hovedproblemet nå. Så vidt jeg kan skjønne må dette også bli hoveddiskusjonen i vår lokale beretningsdiskusjon.

Jeg tror at en diskusjon om laga må ta utgangspunkt i en analyse av hva lagas oppgaver skal være. Og en slik analyse kommer ikke utenom en analyse av hva partiets oppgaver består i. Etter min oppfatning har en viktig årsak til at det har skjært seg for laga, vært det jeg vil kalle en form for krigsromantikk. Det vil si ideen om at det viktigste nå er å bu seg på krigen. Uten at det har vært eksplisitt uttalt, har dette kommet til å skape en ide om at det som kalles for 'krigsforberedende arbeid' må være det viktigste nå, og dermed at lagas løpende normale oppgaver har blitt nedvurdert eller neglisjert. Jeg skal konkretisere dette litt seinere.

For det andre tror jeg en viktig grunn til at laga har problemer, ligger i forholdet mellom ledelsen og laga - både i det som har med planer å gjøre, og i det som har med løpende kontakt mellom ledelse og laga å gjøre. Også dette vil bli klarer etterhvert som dette innlegget skrider fram.

Jeg har laga meg noen teser som jeg sjøl forsøker å tillemppe i mitt eget lag, og legger dem fram til dere til vurdering og kritikk.

1. Strategien for revolusjon, for bygging av sosialismen og kommunismen kan bare bygge på langsomt, tålmodig politisk propaganda og opplysningsarbeid. Det finnes ingen 'raske' veier med statskupp, militær konspirasjon, ledelse i folkekrig e.l. som kan hoppe over dette møysommelige og tålmodige arbeidet.
2. I vår epoke av imperialismen, må en revolusjon komme som et resultat av at massene har fått omfattende politisk oppdragelse og opplysning. Kriser og elendighet fører til misnøye, men først politisk innsikt, oppdragelse og opplysning fører til at massene går til en sosialistisk revolusjon.
3. Dermed blir kommunistisk arbeid i Norge i 80- og 90-åra først og fremst udramatisk, tålmodig propaganda og skoleringsarbeid, møysommelig organisering og propaganda i små og store massekamper interessekamper osv.
4. Organisasjonen må derfor basere seg i første rekke på dette. (NB! I dette ligger ingen fordekt polemikk mot det illegale arbeidet - bare en understrekning av karakteren av det legale arbeidet.) Det betyr at grunnorganisasjonene må utvikles til sterke politiske enheter og miljøer, der interessen for og innsikten i politikken er det sentrale og bindende elementet.
5. Våre medlemmer er med på frivillig basis. Dette har to konsekvenser:
  - a) Det er mulig og riktig å stille visse krav til medlemmene. Det jeg har ment er rett å stille av krav er følgende - hentet fra våre vedtekter:
    - De skal delta på alle møter i grunnorganisasjonen. Det kan sjølsagt gies dispensasjoner for enkelte møter, men dette må være særdeles godt begrunna (sjukdom, påtrengende familieproblemer,

draba stillingene, dvs. ting de ikke kan gjøre selv. Men det setter på sin side at det ved hvert år eller halvår fornyelse legges en møteplan med fastsatte datoer som alle stiller seg til slik at de kan planlegge andre aktiviteter ut fra dette.

- Alle skal betale sin kontigent punktlig.
- Alle skal ha et visst minimum av aktiviteter i løpet av året, nivået i dette tilpasset den enkelte mulighet. (Her fastsettes etter avtalt rytme og plan, aktivitet i lokal og globale, interne studier osv. e.l.) Her må vi være fleksible, uten å bli på sine piler. Det sier seg sjøl at folk med store oppgaver for DG, e.l. ikke har like mye tid til overs som folk uten slike oppgaver - derfor må nivået tilpasses. Men arbeidskravet må gjelde for alle - ingen turister må tåles!

Det er min oppfatning at medlemmer som ikke kan eller vil oppfylle disse kravene, ikke kan eller bør være med i noen grunnorganisasjon, og dermed heller ikke i partiet.

Videre er det min mening at det er først og fremst det enkeltes medlems plikt å sørge for at disse krav oppfylles - ikke noe styre kan bruke tida si til å være barnepike for voksne folk på dette punkt.

I det øyeblikket en stor del av styrets arbeid går med til å springe etter medlemmene for å innkreve kontigent, mase om møter, få forklaring på fravær osv. osv., vil det miste mulighetene til å være en politisk kraft og ledelse, og dermed er forfallet og oppløsninga i full gang.

Altså: Vi må stramme opp oss sjøl og få klarhet i hva som er medlemmenes plikter. Det er helt utålelig at ~~styre~~ styrene skal være nødt til å gå hjem til folk for å hente kontigent fra voksne folk som på frivillig basis har blitt med i et kommunistisk parti!

- b) På den andre sida betyr - og forutsetter - frivilligheten til medlemmene at de har krav på å få noe igjen. Våre medlemmer er i det alt overveiende voksne folk. Mange av dem har familie, harde jobber, sosiale og andre forpliktelser, og noen av dem har muligheter til avansementer og karriere innafor det borgerlige samfunnet. Partiet kan ikke gi dem noen slike goder, ingen utsikt til makt, innflytelse eller materiell belønning som er ei drivkraft innafor de andre partiene. Heller ikke kan vi stille dem i utsikt at vi kan løse noen av deres problemer

Det vi derimot kan, er å gi dem en allsidig og interessant politisk opplæring, vi kan gi dem muligheter til å jobbe med politisk viktige og utfordrende spørsmål. Vi kan gi folka være muligheter til å utvikle evner og anlegg på det politiske området. Kort sagt: vi kan gi folk sjansen til å være med på å ~~bringe~~ yte av sine evner til å utvikle en best mulig politikk for sosialisme og revolusjon i dette landet.

- 6. Dette bringer meg til en grunnleggende tese innafor marxismen-leninismen, nemlig til masselinja Jeg mener vi må tillenpe MAO's teser om masse- li linja på organisasjonen.

Den tradisjonelle leninistiske partimodellen har et visst islett av at den betrakter medlemsmassen som 'infanteri' - det vil si som troppen som utfører ledelsens ordre og retningslinjer - som den som setter den vedtatte politikken ut i livet. Men den lever lite plass for medlemsmassen og grunnorganisasjonenes eget initiativ, for deres evne til å utvikle politikk - for partimassenes skaperkraft. Derfor må grunnorganisasjonene på den ene sida underordne seg den demokratiske sentralismen, følge vedtatt, underordne seg helheten osv., men de må på den andre sida gis spillerom og muligheter for egne initiativer, utvikle lokal politikk, stimuleres til forslag og konstruktiv kritikk. Det samme

forholdet mener jeg må gjelde mellom enkeltmedlemmene og grunnorganisasjonene.

7. Det siste punktet mitt, går på at alle medlemmer er både forskjedlige og de er like..

Når jeg sier de er like, så mener jeg at alle i utgangspunktet skal ha like rettigheter og plikter - det er viktig.

Når jeg sier de er forskjellige, så mener jeg med det at det har alle forskjellige muligheter og forutsetninger for å fylle disse kravene og gjøre bruk av rettighetene. Det må vi ta hensyn til når vi tillemper våre krav til dem.

Men utover dette har alle medlemmer sine egne, helt særegne individuelle egenskaper og evner, interesser og spesialiteter, som de både må få muligheter til å utvikle, og som vi som helhet må evne å dra nytte av. Jeg er overbevist om at medlemsmassen i dette ~~distriktet~~ distriktet sannta sett sitter inne med et vell av kunnskaper, evner, interesser osv. som de hver for seg ikke klarer å utvikle og nyttiggjøre seg, og som partiet og bevegelsen som helhet fullstendig går glipp av.

Klarer vi å utløse bare litt av dette, er jeg overbevist om at vi raskt vil se store resultater i arbeidet vårt!

OK. Jeg skal forsøke å summere opp og konkretisere hvordan jeg mener en tillemning av dette må fortone seg for et lagsstyre:

- Vedtektenes krav til medlemmene må gjelde absolutt. Ingen lefling med kontingentplikter og arbeidskravet i grunnorganisasjonen, ingen 'turister'.
Folk som ikke kan eller vil oppfylle disse krav bør heller melde seg ut og jobbe utover til sakens beste.
- Uten å bli prinsipiøse, må disse kravene tillemmes konkret til hvert enkelt medlem, ut fra erkjennelsen om at alle er ulike.
- Ethvert lag må ha en kjerne av folk som har oppgaver i og for laget som sin hovedoppgave. Dette trenger ikke være et flertall av medlemmene, men det må være tilstrekkelig mange til at laget kan fylle de oppgavene laget har.
- Laget må være et politisk senter, et forum for politisk og teoretisk debatt og kamp. Praktiske oppgaver må i størst mulig grad løses utenom lagsmøtene.
- Styret må førts og fremst være en politisk ledelse. Det betyr at av et styre på tre må minst en være blandt de best skoleerte og mest initiativrike i laget.
- Ethvert lag må ha en fast møteplan, helst for et halvår om gangen. Dette betyr faste datoer, muliggjør individuell og felles planlegging, og betyr for mange ei forutsetning for å oppfylle møteplikten. En slik pålan må bare endres dersom et overveldende flertall sier seg enig.
- Styret må beflitte seg på å stimulere og hjelpe medlemmene til å utvikle ideer, synspunkter, analyser e.l. som den enkelte er opptatt av. I den grad enkeltmedlemmer ikke har spesielle initiativer sjøl, bør de med jamne mellomrom delgeres oppgaver med innledninger eller andre politiske oppgaver.
- Styrene må legge stor vekt på å holde regelmessig kontakt med medlemmene utenom møtene, og gi dem politisk stimulans. Dette kan være alt fra å diskutere deres egne synspunkter, til å gjøre dem oppmerksom på spesielt interessant litteratur, debatter osv.
- Medlemmer som begynner å 'hagle', sluntre med kontingent osv. må kritiseres og diskuteres med snarest. Hvis dette ikke fører fram, bør de oppfordres til å melde seg ut.
STYRET MÅ FOR ENHVER PRIS IKKE TILLATE I DE KOMMER I EN SITUASJON DER DE LESSES NED I BARNEPIKE- OG KONTROLLOPPGAVER OG BLIR ET RENT ADMINISTRATIVT ORGAN! Da vil de miste det politiske initiativet, kvaliteten på ledelsen og det politiske arbeidet faller, og det hele kommer inn i en ond sirkel.

- j) Alle enheter på lavere nivå må stille krav til overordna organer at de har tilstrekkelig spillerom for lokale initiativer, for å utvilsomt særtrekk, ha egne lagsmøter som ikke er fastlagt av DS/TF-plan, og liknende. Laga bør ikke finne seg i at de får disse møtene helt halvår av bare 'viktige' oppgaver pålagt av DS eller TF.
- k) Laga må legge stor vekt på å være punktlig og presis i sin utførelse av plikter overfor overordna organ, slik som kontingent, rapportering osv. Dette er en sjølsagt betingelse for at overordna organ på sin side skal ha muligheter til å bruke tida si til å bedre sin ledelse overfor laga, og være en politisk stimulans og ledelse av dem.

JAVEL - dette var det jeg hadde å si. Håper det kan være enkle ideer her som kan være en spore til Beretningsdiskussionen, og at det vil være muligheter til å utvikle en konstruktiv kritikk av DS sin ledelse.

FINN.

... OG HVORDAN GÅR DET MED
AVDELINGENES ANSVAR FOR
FLERE ABONNEMENTER PÅ
KLASSEKAMPEN?

staten som redskap for arbeiderklassen

KARL MARX PML

PML blåholder på at jeg "ikke går inn på hva virkeligheten viser." Sjøl bruker han det folk føler i KAPITALISTISKE land (Øst-Europa idag) som poenger i en debatt om den SOSIALISTISKE staten. Mens jeg viste til to nyere erfaringer med diktaturet til FLERE klasser: Nydemokratiet i Kina 1949-56 og folkedemokratiene i Øst-Europa 1945-56. Disse statsdannelsene oppfatter jeg som forskjellige fra BÅDE borgerskapets diktatur (kapitalismen) og proletarietets diktatur (sosialismen). Hvem av oss som forholder seg til den mest relevante "firkeligheten", får leserne avgjøre sjøl.

Etter min oppfatning avviker PML fra marxismen-leninismen ihvertfall på følgende 8 punkter:

1. Han går imot den marxistiske teorien om staten, som lærer oss at staten allment er et redskap for en klasse til å undertrykke en annen. Mens det felles diktaturet til flere klasser danner UNNTAKET. (Eks: Louis Bonapartes 18. Brumaire, nydemokratiet, folkedemokratiene)

2. Han har redusert spm. om arbeiderklassens rolle som HERSKERKLASSE under sosialismen, til et spm. om arbeiderklassens ledende rolle. (FK, sep. s. 11)

3. Han trekker fram at arbeiderklassen er den mest utbytta, den største, den best organiserte og sammensveisa klassen. (FK sep.) Men han hopper enda en gang over avgjørende egenskaper ved denne klassen som disiplinen, utholdenheten, stødigheten, kollektivismen og klassesolidariteten. Det er ikke minst på grunn av mangelen på disse egenskapene at småborgerskapet aldri kan overlates ledelsen av revolusjonen eller makta under sosialismen.

4. Han vil at ekspertene, i motsetning til arbeiderklassen, skal besette de viktigste kommandoposisjonene i samfunnet, mens de "kontrolleres av arbeiderklassen" (FK feb.)

5. Han framhever ensidig demokratiet under sosialismen, på bekostning av den nødvendige sentralismen. (Jfr. FK jan. s.26)

6. I spørsmålet om revolusjonen understreker han nødvendigheten av våpenmakta for å FORSVARE den sosialistiske statsmakta, mens det hittil er uklart om han mener den er nødvendig for å GRIPE makta.

7. Han undervurderer styrken til den tidligere herskerklassen og sosialismens erfaringer på dette området fram til idag, ved å påstå at borgerskapet som klasse forevinner når samfunnet overtar produksjonsmidlene. (FK des.83, s.7)

8. Han forvrenger teorien om kontrarevolusjonen ved å påstå at A. "Den kan skje sjøl om arbeiderklassen er væpna" og B. "Det er slike folk som tenker "de riktige tankene", som kommer i maktposisjon og som i en gitt situasjon kan bli det nye borgerskapet". (FK des.83, s.5 og s.7) Her underslår han erfaringene med KLASSEINNHOLDET i de politiske linjene som de nye borgerlige elementene i partiet og staten har målført (den moderne revisjonismen, eller "den kapitalistiske vegen"). Dessuten underslår han at kampen mellom de to linjene har utspilt seg også i ledelsen av våpenmakta, og at dette har vært avgjerende for utfallet av kontrarevolusjonen. (Jfr. Nils Holmbergs del I, s.167-168)

Bortsett fra det siste punktet, har jeg gjentatte ganger (i FK før jan - mars - sep) pekt på disse avvikene fra marxismen, men PML har til nå ikke gitt noe tilfredstillende svar. Står han ved disse standpunktene, eller har jeg oppfattet han feil? Eller er det slik at marxismen må omskrives på disse punktene ?

Det hadde vært en fordel for den videre ideologiske kampen om PML kunne uttrykt seg klart og utvetydig om disse sakene.

Kang.

TOM SIDE